

UNGDOMSKRIMINALITETSNÆVNET - KRIMINALPRÆVENTION ELLER EJ?

EN KVALITATIV UNDERSØGELSE AF OPLEVELSERNE OG
ERFARINGERNE MED UNGDOMSKRIMINALITETSNÆVNET
RIKKE DAUGAARD & CAMILLA MØLLER RØDEKILDE NALDAHL

GRUPPENUMMER: 12 | VEJLEDER: JEPPE FUGLSANG LARSEN | ANTAL ORD: 26.222

Abstract

The purpose of this thesis is to shed light on the experiences in relation to whether the Juvenile Delinquency Board works to prevent juvenile delinquency. The purpose is based on theoretical preconceptions that arise from our experiences as students in the social worker education and criminology education and practical preconceptions that arise from our experiences from the labor market. The scientific theoretical background therefore stems from hermeneutics, and the ambition for this thesis has thus not been to find a definitive truth, but rather to acquire a broader and more nuanced understanding of the purpose. In accordance with the theoretical direction of science, this thesis works from a qualitative approach with the involvement of the interview method, which constitutes the primary empirical part of our analysis, as well as the document method, which constitutes the secondary empirical part of our analysis. The interview method is used to become wiser about the experiences with the Juvenile Delinquency Board, while the document method is used to uncover already existing knowledge about the Juvenile Delinquency Board.

The theoretical background for this thesis is mainly “Preventing Crime: A Holistic Approach” by Tore Bjørgo, “Outsiders: Studies in Deviation Sociology” by Howard S. Becker and “A Theory of Differential Association” by Edwin H. Sutherland and Donald R. Cressey. Firstly “Preventing Crime: A Holistic Approach” by Bjørgo is used to understand the background for the implementation of the Juvenile Delinquency Board. Secondly “Outsiders: Studies in Deviation Sociology” by Becker is used to clarify whether the Juvenile Delinquency Board can have some unintended effects such as for example stigmatization of children and young people. Thirdly “A Theory of Differential Association” by Sutherland and Cressey is used to understand, how interaction with antisocial peers can be a significant cause of crime.

This thesis contributes with new insights into the academic field of juvenile delinquency and concludes that some of our preconceptions were worthy of preservation, while others had to perish because they could not be sustained when facing our new experiences.

Keywords: Juvenile Delinquency, Juvenile Delinquency Board, Punishment, Crime Prevention, Deviation, Stigmatization, Deterrence, Risk Factors, Protection Factors, Social Learning.

Indholdsfortegnelse

1. Problemfelt	1
2. Problemformulering	5
3. Videnskabsteori.....	6
4. Projektdesign.....	7
5. Ungdomskriminalitetsnævnet.....	8
5.1. Lovgivning.....	8
5.2. Målgruppe og henvisning.....	9
5.3. Nævnsmødets forløb.....	12
5.4. Afgørelsestyper.....	13
6. Forskningsdesign.....	16
7. Metode.....	17
7. 1. Interviewmetode.....	17
7.1.1. Introduktion til interviewmetode	17
7.1.2. Forberedelse og udførelse af kvalitative interviews	20
7.1.3. Efterbehandling og analyse af kvalitative interviews	21
7.2. Dokumentmetode	23
7.2.1. Introduktion til dokumentmetode.....	23
7.2.2. Kildekritik af dokumenter	26
7.2.3. At analysere dokumenter	28
8. Kvalitetskriterier.....	29
9. Teori	31
9.1. Bjørge, T. (2016). <i>Preventing Crime: A Holistic Approach</i> . Springer.....	31

9.2. Becker, H. S. (2020). <i>Outsidere: Studier i afvigelsessociologi</i> . Hans Reitzels Forlag.....	33
9.3. Sutherland, E. H. & Cressey, D. R. (2018). <i>A Theory of Differential Association. I: Cullen, F. T., Agnew, R. & Wilcox, P. Criminological Theory. (6. udg.). Oxford University Press</i>	35
10. Analyse	37
10.1. <i>Præsentation af informanter</i>	37
10.2. <i>Delanalyse I: Inden nævnsmødet</i>	39
10.2.1. Den hårde kerne	39
10.2.2. På baggrund af mistanke	43
10.2.3. Reducering af sagsbehandlingstid.....	45
10.2.4. “Scared Straight”	47
10.2.5. Anbringelser af børn og unge.....	49
10.2.6. Børn og unge med nedsat psykisk funktionsevne	52
10.2.7. Delkonklusion af delanalyse I: Inden nævnsmødet	54
10.3. <i>Delanalyse II: Under nævnsmødet</i>	55
10.3.1. Nævnsmødet.....	55
10.3.2. Straksreaktioner	58
10.3.3. Forbedringsforløb.....	60
10.3.4. Delkonklusion af delanalyse II: Under nævnsmødet	63
10.4. <i>Delanalyse III: Efter nævnsmødet</i>	63
10.4.1. Når kriminel adfærd smitter	63
10.4.2. Straf eller forebyggelse?	65
10.4.3. Genindbringelsessager	68
10.4.4. Delkonklusion af delanalyse III: Efter nævnsmødet.....	70
11. Konklusion	71
12. Litteraturliste	74

1. Problemfelt

Den 29. juni 2018 indgik den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti en aftale om en reform "Alle handlinger har konsekvenser" i forbindelse med indsatsen mod ungdomskriminalitet. Denne reform rummede 5 forskellige fokusområder herunder 1) Fødekæden til den hårde kerne skal stoppes 2) Børn og unge i risikozonen og deres forældre skal opleve en tidlig konsekvens af kriminel adfærd 3) Ensrettet indsats for anbragte kriminalitetstruede unge 4) En effektiv forebyggende indsats for alle børn og unge og 5) Effektiv implementering og opfølgning (regeringen.dk, 2018). Med reformen havde partierne et ønske om at sætte tidligere og mere konsekvent ind over for ungdomskriminalitet for dermed at bringe børn og unge ud af kriminalitet og tilbage i fællesskabet. Partierne ville på denne baggrund ændre måden, hvorpå børn og unge i alderen 10 år til 17 år, der har begået kriminalitet, blev håndteret, og sikre, at de redskaber, som allerede var til rådighed, blev brugt målrettet og konsekvent. Som led i implementeringen af reformen blev Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet vedtaget den 18. december 2018, og trådte i kraft den 1. januar 2019. Formålet med loven var at forebygge ungdomskriminalitet gennem et Ungdomskriminalitetsnævn (UKN), der skulle fastlægge målrettede og individuelle indsatser for børn og unge i alderen 10 år til 17 år, og en ungekriminalforsorg, der skulle føre tilsyn med, at indsatserne blev gennemført (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 6f). Flere organisationer og fagprofessionelle har efterfølgende kritiseret Ungdomskriminalitetsnævnet for blandt andet at være en de facto nedsættelse af den kriminelle lavalder og en svækkelse af børn og unges retssikkerhed. Den nuværende formand for Dansk Socialrådgiverforening Mads Bilstrup beskriver det samtidig som paradoksalt, at man i en tid, hvor ungdomskriminaliteten er faldende, har indført et system, der fokuserer på straf og sanktioner, når meget tyder på, at det ikke umiddelbart fremmer bekæmpelsen af kriminalitet (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 14ff).

Det er netop et faktum, at der er sket et fald i ungdomskriminaliteten i Danmark i løbet af de senere år, og dette fald gælder for både den mindre alvorlige kriminalitet og for den mere alvorlige kriminalitet. Nedenstående *Figur 1: Mistænkte børn og unge under 15 år* og *Figur 2: Sigtede unge mellem 15 år og 17 år* illustrerer en næsten halvering af udviklingen i ungdomskriminalitet i Danmark mellem 2008 og 2019 fordelt på alder herunder børn og unge under 15 år og unge mellem 15 år og 17 år (dkr.dk, u.å.a.). En ungdomsundersøgelse finansieret af Det Kriminalpræventive Råd (DKR) og foretaget af retssociolog og professor ved Københavns Universitet Flemming Balvig peger på en lang

række årsager, der kan være med til at forklare dette fald. Undersøgelsen tyder blandt andet på, at unge i højere grad end tidligere orienterer sig mod fremtiden og de langsigtede konsekvenser af deres handlinger. Helt konkret er de unge blevet mere fokuserede i forhold til at spare op, tage en uddannelse og afstå fra risikobetonet adfærd som eksempelvis kriminalitet, rygning og hash (dkr.dk, u.å.b.). Ifølge seniorforsker ved Det Nationale Forsknings - og Analysecenter for Velfærd (VIVE) Tea Torbenfeldt Bengtsson kan en helhedsorienteret indsats i kommunerne også være en del af forklaringen på, at børn og unge er mere lovlydige end tidligere. Det kommer blandt andet til udtryk ved, at kommunerne i dag har langt større fokus på at opspore og sætte tidligt ind i forhold til børn og unge med en uhensigtsmæssig adfærd, der i nogle tilfælde kan være begyndelsen på en kriminel løbebane (kl.dk, 2019).

Figur 1: Mistænkte¹ børn og unge under 15 år.

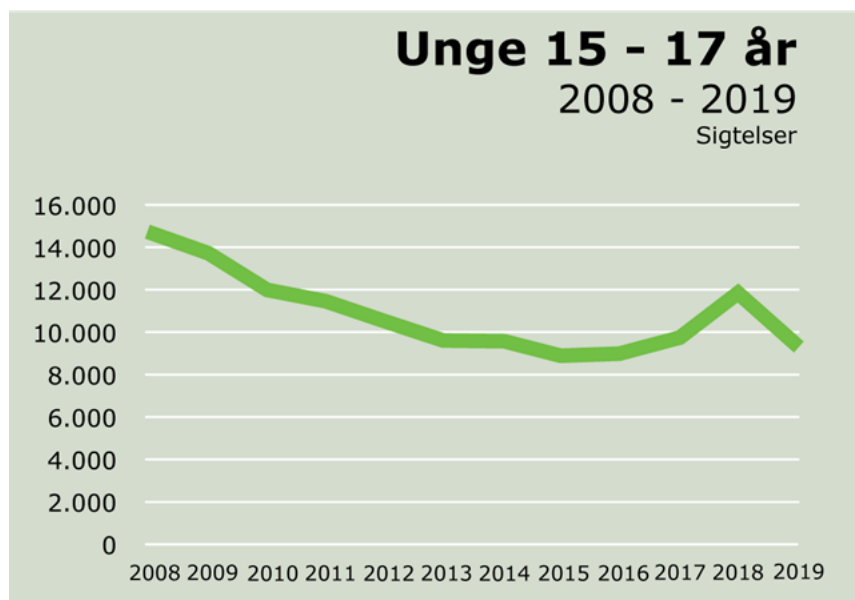
Kilde: (dkr.dk, u.å.a.).

Selvom der er sket et næsten kontinuerligt fald i ungdomskriminaliteten i Danmark mellem 2008 og 2019, er det væsentligt at bemærke, at der i 2018 forekommer en markant stigning i antal sigtelser af unge mellem 15 år og 17 år jævnfør *Figur 2: Sigtete unge mellem 15 år og 17 år*. Denne stigning skyldes formentlig “Umbrellasagen”, der førte til mere end 1000 sigtelser af hovedsageligt unge for

¹ Begrebet mistænkt henviser til børn og unge i alderen 10 år til 14 år, som er under den kriminelle lavalder, og anvendes i den situation, hvor politiet på baggrund af en efterforskning anser det for værende tilstrækkeligt bevist, at den rette gerningsmand er fundet (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 8).

deling af seksuelt krænkede materiale af personer, der på tidspunktet for delingen var blot 15 år (avisen [sendanmark.dk](https://www.sendsanmark.dk), 2021).

Figur 2: Sigtede unge mellem 15 år og 17 år.

Kilde: (dkr.dk, u.å.a.).

Det er samtidig et faktum, at en nedsættelse af den kriminelle lavalder ikke nødvendigvis fremmer bekæmpelsen af kriminalitet blandt børn og unge. For eksempel vedtog et flertal i Folketinget i 2010 at sænke den kriminelle lavalder fra 15 år til 14 år ud fra et ønske om at mindske ungdomskriminaliteten i Danmark. Dels gennem en generel afskrækkende effekt, hvor lovændringen skulle få børn og unge til at tænke sig bedre om, og afholde sig fra at begå kriminalitet, og dels gennem en individuel afskrækkende effekt, hvor en hårdere konsekvens gennem mødet med det strafferetlige system, skulle få unge lovovertrædere til at afholde sig fra at begå fremtidig kriminalitet. Efterfølgende har forskere fra Aarhus School of Business and Social Sciences (Aarhus BSS) og Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd (VIVE) i samarbejde med Trygfondens Børneforskningscenter analyseret effekterne af lovændringen, der virkede fra 2010 til 2012, hvorefter et nyt flertal atter hævede den kriminelle lavalder til 15 år. Samlet set viste undersøgelsen, at en nedsættelse af den kriminelle lavalder hverken havde en generel afskrækkende effekt blandt børn og unge i forhold til at begå kriminalitet, eller en individuel afskrækkende effekt blandt børn og unge i forhold til at begå fremtidig kriminalitet. Tværtimod konkluderede undersøgelsen, at tilbagefaldet til kriminalitet steg blandt de

børn og unge, der blev mødt af det strafferetlige system i stedet for de sociale myndigheder, og at de klarede sig dårligere fagligt i skolen sammenlignet med tidligere (bss.au.dk, 2017).

I forlængelse af ovenstående er formålet med nærværende speciale at belyse, hvilke erfaringer involverede parter har i forhold til, om Ungdomskriminalitetsnævnet fungerer kriminalpræventivt. Formålet er dannet på baggrund af nogle teoretiske forforståelser, der udspringer af vores virke som studerende på socialrådgiver - og kriminologiuddannelsen og nogle praktiske forforståelser i kraft af vores erfaringer fra arbejdsmarkedet. Med dette udgangspunkt er vi først og fremmest af den forforståelse, at det ikke er nødvendigt med et tiltag som Ungdomskriminalitetsnævnet, da ungdomskriminaliteten har været faldende de senere år. Dermed ikke sagt, at der ikke skal være en konsekvens i de tilfælde, hvor børn og unge begår kriminalitet, så vi kan bringe dem ud af kriminalitet og tilbage i fællesskabet. Samtidig er vi af den forforståelse, at Ungdomskriminalitetsnævnet ikke virker efter hensigten, da vi har en formodning om, at børnene og de unge snarere oplever Ungdomskriminalitetsnævnet som en straf frem for forebyggelse. Afslutningsvis er vi af den forforståelse, at mødet med det strafferetlige system kan have nogle utilsigtede virkninger i form af eksempelvis stempling af børnene og de unge.

2. Problemformulering

Hvilke erfaringer har involverede parter i forhold til, om Ungdomskriminalitetsnævnet fungerer kriminalpræventivt?

I forlængelse af ovenstående er det derfor væsentligt bemærke, at der er tale om en beskrivende problemformulering, forstået på den måde, at vi under udarbejdelsen af nærværende speciale har fokus på at kaste lys over, hvilke erfaringer involverede parter har i forhold til, om Ungdomskriminalitetsnævnet fungerer kriminalpræventivt. Der er dermed tale om en bagudskuende problemformulering, hvor vi primært interesserer os for begrundelser og forklaringer på det allerede skete, og hvor målsætningen er at bidrage med nye observationer til den eksisterende viden inden for feltet (Holgaard, Ryberg, Stegeager, Stentoft & Thomassen, 2016: 37ff).

3. Videnskabsteori

Den videnskabsteoretiske retning for nærværende speciale udspringer af hermeneutikken, da vi som tidligere nævnt besidder flere forforståelser i kraft af vores virke som studerende på socialrådgiver- og kriminologiuddannelsen samt i kraft af vores erfaringer fra arbejdsmarkedet. Hermeneutikken er imidlertid ikke en entydig videnskabsteoretisk retning, og retningerne har derfor også forskellige opfattelser af, hvad fortolkning er, og hvad eksempelvis forskere gør, når de fortolker (Juul & Pedersen, 2012: 107). Dette speciale vil tage udgangspunkt i den filosofiske hermeneutik, der grundlæggende handler om, at man medbringer sine forforståelser i forståelsesprocessen, hvad enten man vil det eller ej. Sådanne forforståelser skal dog ikke betragtes som problematiske for forståelsen, men derimod som produktive for erkendelsen, da man ellers ikke ville være i stand til eksempelvis at stille relevante spørgsmål, eller danne sig nye erfaringer. I den filosofiske hermeneutik vedkender man sig dermed sine forforståelser, men det betyder naturligvis ikke, at alle disse forforståelser også er bevaringsværdige. Gennem applikation må forforståelserne derfor bringes i anvendelse, og afprøves med erfaringer fra den sociale virkelighed, så de kan vise deres berettigelse. På trods af kravet om åbenhed handler applikation imidlertid ikke om, at man skal stræbe efter en indbyrdes forståelse, derimod handler det om horisontsammensmeltning, hvor forskellige horisonter indgår i en samtale med hinanden, og derigennem forandrer sig. I den filosofiske hermeneutik illustrerer den hermeneutiske cirkel dermed den konstante pendling mellem forskerens forforståelser, og de nye erfaringer fra den sociale virkelighed, der aktiveres, når forforståelserne bringes i anvendelse i konkrete undersøgelser (Juul & Pedersen, 2012: 122ff). Helt centralt for dette speciale bliver derfor, at vi skal reflektere over vores forforståelser, og eksplicitere dem, for efterfølgende at bringe dem i anvendelse i mødet med vores empiri. I denne proces skal vi samtidig være åbne over for det, der viser sig, og villige til at lade os belære af andre erfaringer. Nogle af vores forforståelser vil måske vise sig at være bevaringsværdige, mens andre må gå til grunde, fordi de ikke kan fastholdes i mødet med de nye erfaringer. På denne måde får vi provokeret vores egne forforståelser, og udvidet vores egen horisont, og det er netop grundbetingelsen for, at vi afslutningsvis kan revurdere vores forforståelser.

4. Projektdesign

5. Ungdomskriminalitetsnævnet

5.1. Lovgivning

Som led i implementeringen af reformen “Alle handlinger har konsekvenser” blev Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet som tidligere nævnt vedtaget den 18. december 2018, og trådte i kraft den 1. januar 2019. Formålet med loven var at forebygge ungdomskriminalitet gennem et Ungdomskriminalitetsnævn, der skulle fastlægge målrettede og individuelle indsatser for børn og unge i alderen 10 år til 17 år, og en ungekriminalforsorg, der skulle føre tilsyn med, at indsatserne blev gennemført. Disse indsatser skulle fastlægges og gennemføres ud fra en vurdering af, hvad der ville være bedst for barnet eller den unge, og det skulle ske i dialog med både barnet, den unge og forældremyndighedsindehaverne (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 7).

Ungdomskriminalitetslovens § 1. Formålet med loven er at forebygge ungdomskriminalitet ved et Ungdomskriminalitetsnævn, der skal fastlægge målrettede individuelle forebyggende indsatser for børn og unge i alderen 10 til 17 år, og en ungekriminalforsorg, der skal føre tilsyn med, at indsatserne gennemføres. Indsatserne skal fastlægges og gennemføres for barnets eller den unges bedste, være helhedsorienterede, bygge på barnets eller den unges egne ressourcer og tilrettelægges på baggrund af en konkret vurdering af barnets eller den unges og familiens forhold. Barnets eller den unges synspunkter skal altid inddrages med passende vægt i overensstemmelse med, alder og modenhed (retsinformation.dk, 2018).

Ungdomskriminalitetsnævnet er nedsat i alle landets politikredse, og nævnsmøderne afholdes i den byret, hvor barnets eller den unges opholdskommune er beliggende. Når der afholdes nævnsmøder i Ungdomskriminalitetsnævnet, består det overordnet set af tre nævnsmedlemmer med hver sin faglighed herunder en dommer, et kommunalt ansat medlem og et medlem, der er ansat i politiet. Dommeren skal først og fremmest sikre en høj juridisk faglighed i Ungdomskriminalitetsnævnet, og fungerer desuden som mødeleder under de enkelte nævnsmøder. Med henblik på at sikre, at de øvrige nævnsmedlemmer besidder de nødvendige faglige kompetencer til at behandle sager i forhold til kriminalitetstruede børn og unge, skal det kommunale medlem have indsigt i sager vedrørende social støtte til børn og unge i udsatte positioner, og medlemmet fra politiet skal have indsigt i det kriminalitetsforebyggende arbejde. Derudover deltager den kommune, der er kommet med indstillingen til afgørelsen

i Ungdomskriminalitetsnævnet, ungekriminalforsorgen samt eventuelle bisiddere, partsrepræsentanter og ressourcepersoner. I sager om børn og unge i alderen 10 år til 14 år skal Ungdomskriminalitetsnævnet desuden have bistand fra en børnesagkyndig, og det gælder også i sager om børn og unge i alderen 15 år til 17 år, når der træffes en afgørelse af meget indgribende karakter. Alle nævnsmedlemmerne er uafhængige, og skal derfor alene bedømme sagerne ud fra deres egen faglige vurdering, og på baggrund af sagens faktiske omstændigheder samt det relevante retsgrundlag (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 7).

5.2. Målgruppe og henvisning

Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet opstiller tre kriterier, der skal være opfyldt for, at Ungdomskriminalitetsnævnet har kompetence til at træffe afgørelse i en sag herunder et alderskriterium, et opholdskriterium og et kriminalitetskriterium (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 8).

Ungdomskriminalitetslovens § 2. Loven finder anvendelse for unge i alderen 15 til 17 år, som har opholdstilladelse eller i øvrigt fast, lovligt ophold i Danmark, og som er

- 1) idømt fængselsstraf for personfarlig kriminalitet² eller
- 2) idømt fængselsstraf for anden alvorlig kriminalitet³ ved overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer, våbenloven eller knivloven, og som samtidig vurderes at være i særlig risiko for at begå yderligere kriminalitet⁴.

Stk. 2. Loven finder tillige anvendelse for børn og unge i alderen 10 til 14 år, som har opholdstilladelse eller i øvrigt fast, lovligt ophold i Danmark, og som er

- 1) mistænkt for personfarlig kriminalitet eller

² Personfarlig kriminalitet er kendetegnet ved eksempelvis vold, trusler om vold, voldtægt, afpresning og røveri (ungdomskriminalitetsnaevnet.dk, u.å.).

³ Betegnelsen anden alvorlig kriminalitet refererer til eksempelvis indbrud, bedrageri, groft hærværk, brandstiftelse, brugstyveri af biler, salg af euforiserende stoffer samt overtrædelse af våbenlovgivningen (ungdomskriminalitetsnaevnet.dk, u.å.).

⁴ Vurderingen af, om et barn eller en ung er i risiko for at begå kriminalitet, og ende i den hårde kerne af unge kriminelle, er en konkret og individuel vurdering, og både individuelle samt familie- og miljømæssige omstændigheder kan udgøre en risiko (ungdomskriminalitetsnaevnet.dk, u.å.).

2) mistænkt for anden alvorlig kriminalitet ved overtrædelse af straffeloven, lov om euforiserende stoffer, våbenloven eller knivloven, og som samtidig vurderes at være i særlig risiko for at begå yderligere kriminalitet (retsinformation.dk, 2018).

I forhold til de to første kriterier finder loven anvendelse for børn og unge i alderen 10 år til 17 år, som har opholdstilladelse eller i øvrigt fast og lovligt ophold i Danmark. Kriteriet om fast og lovligt ophold skal ses i sammenhæng med, at Ungdomskriminalitetsnævnet har mulighed for at fastsætte forløb med en varighed på op til fire år. Kriminalitetskriteriet indebærer, at barnet eller den unge skal være mistænkt (gælder for børn og unge i alderen 10 år til 14 år) eller idømt en fængselsstraf (gælder for børn og unge i alderen 15 år til 17 år) for henholdsvis personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet. Ved anden alvorlig kriminalitet er der desuden et krav om, at barnet eller den unge vurderes at være i risiko for at begå kriminalitet igen. Det er barnets eller den unges alder på gernings-tidspunktet, der er afgørende for, hvorvidt det er politiet eller domstolene, der har kompetence til at henvise en sag til Ungdomskriminalitetsnævnet. I de sager, hvor børn og unge i alderen 10 år til 14 år er mistænkt for at have begået noget kriminelt, er det politiet, der vurderer, om kriterierne er opfyldt, og som foretager en henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet. I forhold til sager om børn og unge i alderen 15 år til 17 år er det anklagemyndigheden, der tager stilling til, om der skal nedlægges en påstand om henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet under straffesagen. Det er imidlertid domstolene, der i forbindelse med straffesagens behandling træffer den endelige beslutning om, hvorvidt der skal foretages en henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet eller ej. Ungdomskriminalitetsnævnet kan dog i alle tilfælde vælge at afvise en sag, hvis de vurderer, at betingelserne for en henvisning ikke er tilstrækkeligt opfyldt (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 8).

Ungdomskriminalitetsnævnet har i 2019 fået henvist i alt 780 sager fra politiet og domstolene, hvilket illustreres af følgende *Tabel 1: Antal henviste sager fordelt på kvartaler i 2019*. Det er væsentligt at bemærke, at antallet af henvisninger er steget næsten kontinuerligt for hvert kvartal for både de 10 til 14 årige og de 15 til 17 årige. Desuden kan det udledes, at det samlede antal af henvisninger for børn og unge i alderen 10 år til 14 år (i alt 384) udgør omtrent det samme antal som for børn og unge i alderen 15 år til 17 år (i alt 396). I første kvartal forekommer der dog langt flere henvisninger for de 10 til 14 årige (i alt 74) end for de 15 til 17 årige (i alt 13), hvilket formentlig skyldes, at straffesagerne for de 15 til 17 årige endnu ikke var gennemført ved domstolene på daværende tidspunkt.

Tabel 1: Antal henviste sager fordelt på kvartaler i 2019.

Kvartal	10-14-årige	15-17-årige	I alt
1. kvartal	74	13	87
2. kvartal	99	98	197
3. kvartal	95	123	218
4. kvartal	116	162	278
Total	384	396	780

Kilde: (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 9).

Af nedenstående *Tabel 2: Antal henviste sager fordelt på kriminalitet i 2019* kan det udledes, at 695 af de henviste sager handler om personfarlig kriminalitet, hvoraf størstedelen involverer vold (i alt 421), og 85 af de henviste sager handler om anden alvorlig kriminalitet, hvoraf størstedelen involverer narkotika (i alt 22). Det er særligt de 14 årige, der begår personfarlig kriminalitet (i alt 184), mens det er de 16 årige, der begår anden alvorlig kriminalitet (i alt 27). Samlet set kan det udledes af *Tabel 2: Antal henviste sager fordelt på kriminalitet i 2019*, at forekomsten af personfarlig kriminalitet er højest for børn og unge i alderen 13 år til 16 år (i alt 578), mens forekomsten af anden alvorlig kriminalitet er højest for børn og unge i alderen 14 år til 17 år (i alt 72).

Tabel 2: Antal henviste sager fordelt på kriminalitet i 2019.

Kriminalitet	10 år	11 år	12 år	13 år	14 år	15 år	16 år	17 år	I alt
Personfarlig kriminalitet	6	19	37	108	184	125	161	55	695
• Heraf brand	0	1	1	0	0	0	0	0	2
• Heraf overfald tjenestemand	1	3	7	10	16	19	22	15	93
• Heraf røveri	0	0	1	11	21	11	14	4	62
• Heraf seksualforbrydelse	1	0	1	5	5	4	3	2	21
• Heraf trusler	0	5	7	12	28	13	14	6	85
• Heraf vold	4	10	18	68	112	76	105	28	421
• Heraf øvrig personfarlig kriminalitet	0	0	2	2	2	2	3	0	11
Anden alvorlig kriminalitet	0	2	5	6	17	12	27	16	85
• Heraf brand	0	1	2	2	2	4	0	1	12
• Heraf cyberkriminalitet	0	0	0	0	0	0	0	0	0
• Heraf formueforbrydelse	0	0	2	3	7	2	2	3	19
• Heraf hærværk	0	0	1	0	2	0	3	1	7
• Heraf narkotika	0	0	0	0	2	3	10	7	22
• Heraf våben	0	0	0	0	2	1	1	2	6
• Heraf øvrig kriminalitet	0	1	0	1	2	2	11	2	19

Kilde: (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 10).

5.3. Nævnsmødets forløb

Ungdomskriminalitetsnævnet er som tidligere beskrevet nedsat i alle landets politikredse, og nævns-møderne afholdes i den byret, hvor barnet eller den unge har opholdskommune. Forud for et nævns-møde har barnet eller den unge og forældremyndighedsindehaverne talt om sagen med en repræsen-tant fra den ansvarlige kommune, og de har desuden modtaget en indkaldelse til nævns-mødet. Nævns-mødet ledes af dommeren, der først og fremmest skal sikre sig, at alle de nødvendige mødedeltagere

er til stede under nævnsbehandlingen. Det er repræsentanten fra kommunen, der forelægger sagen for Ungdomskriminalitetsnævnet, og som redegør mundtligt for kommunens indstilling til sagens afgørelse. Når kommunen har redegjort for sagen, drøfter Ungdomskriminalitetsnævnet sagen med barnet eller den unge, forældremyndighedsindehaverne og eventuelle øvrige tilstedeværende. Barnets eller den unges situation og de fremadrettede muligheder er udgangspunktet for dialogen, og parterne vil få mulighed for at redegøre for deres opfattelse af sagen. Det fremgår desuden af bemærkningerne til lovforslaget, at formålet med dialogen er at opnå tilslutning fra barnet eller den unge samt forældremyndighedsindehaverne til enten en straksreaktion, et forbedringsforløb eller begge dele. I de sager, hvor der ikke af kommunen indstilles til hverken en straksreaktion eller et forbedringsforløb, er formålet med dialogen at få et indblik i barnets eller den unges situation, og dermed et bedre grundlag for at vurdere indstillingen. Når dommeren finder, at drøftelserne har været fyldestgørende, trækker Ungdomskriminalitetsnævnet sig tilbage for at votere i sagen, og træffe en afgørelse. Mødedeltagerne samles herefter igen, og dommeren redegør for afgørelsen. Det er barnets eller den unges opholdskommune, der efterfølgende iværksætter og gennemfører de indsatser, som Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om, og i samarbejde med kommunen fører ungekriminalforsorgen løbende tilsyn med, om barnet eller den unge efterlever afgørelsen (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 13).

5.4. Afgørelsestyper

Hvis Ungdomskriminalitetsnævnet vurderer, at der skal iværksættes en indsats over for et barn eller en ung, kan der som tidligere nævnt træffes en afgørelse om enten en straksreaktion, et forbedringsforløb eller begge dele. En oversigt over antal afgørelser fordelt på de enkelte afgørelsestyper i 2019, også i forhold til afgørelser om ikke at fastsætte foranstaltninger og afgørelser om afvisning, er indeholdt i nedenstående *Tabel 3: Antal afgørelser fordelt på afgørelsestyper i 2019.*

Tabel 3: Antal afgørelser fordelt på afgørelsestyper i 2019.

Afgørelsestype	10 år	11 år	12 år	13 år	14 år	15 år	16 år	17 år	I alt
Afgjorte hovedsager i alt	4	17	33	91	168	110	129	55	607
Afgørelser med foranstaltning	4	16	25	61	137	86	107	39	475
• Heraf med forbedringsforløb	4	16	24	55	132	83	106	39	459
• Heraf med straksreaktion	0	0	1	1	2	0	1	0	5
• Heraf med forbedringsforløb og straksreaktion	0	0	0	5	3	3	0	0	11
Afgørelser om ikke at fastsætte foranstaltninger	0	1	8	27	31	24	21	14	126
Afgørelser om afvisning	0	0	0	3	0	0	1	2	6

Kilde: (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 15).

Ungdomskriminalitetsnævnet kan som tidligere beskrevet vælge at pålægge barnet eller den unge en straksreaktion, der kan bestå i at bidrage til at genoprette allerede forrettet skade eller deltage i andre aktiviteter med et genoprettende formål. Formålet med en straksreaktion er ifølge bemærkningerne til lovforslaget at forpligte barnet eller den unge til at gøre den skete skade god igen ud fra principperne om genoprettende retfærdighed⁵. Det er helt centralt, at en straksreaktion har et opdragende og udviklingsmæssigt sigte herunder, at barnet eller den unge skal bringes til at forstå konsekvenserne af sine handlinger. Der er dermed ikke tale om, at barnet eller den unge pålægges en straksreaktion som en straf eller sanktion, men derimod som et supplement til den øvrige forebyggende indsats. I bemærkningerne til lovforslaget er der flere eksempler på forskellige former for straksreaktioner herunder, at barnet eller den unge skal deltage i konfliktmægling, at barnet eller den unge skal rydde op

⁵ Genoprettende retfærdighed handler om at genoprette den skade, en kriminel handling har forvoldt. Det sker ved at gerningsmanden møder offeret ansigt til ansigt og aftaler en genoprettende handling (dkr.dk, u.å.c.).

efter hærværk, eller at barnet eller den unge skal udføre frivilligt arbejde. Ungdomskriminalitetsnævnet har valgt at træffe afgørelse om en straksreaktion i 16 sager ud af i alt 607 afgjorte sager, hvilket kan udledes af ovenstående *Tabel 3: Antal afgørelser fordelt på afgørelsestyper i 2019*. Der kan være forskellige årsager til, at der ikke er truffet flere afgørelser om en straksreaktion herunder, at kommunerne ikke har foretaget en indstilling til Ungdomskriminalitetsnævnet om, at barnet eller den unge skal pålægges en straksreaktion (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 16).

Ungdomskriminalitetsnævnet kan samtidig vælge at træffe afgørelse om at fastsætte et forbedringsforløb, når det må anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til barnets eller den unges behov for støtte. Forbedringsforløbet kan have en varighed på op til to år, og for børn og unge i alderen 10 år til 14 år kan det i nogle tilfælde have en varighed på op til fire år. Et forbedringsforløb er et struktureret og kontrolleret forløb, som har til formål at bringe barnet eller den unge tilbage i trivsel og positiv udvikling og væk fra en kriminel løbebane. Foranstaltningerne, der kan fastsættes i et forbedringsforløb, svarer i vid udstrækning til foranstaltningerne i Servicelovens § 52⁶. Det kan eksempelvis indgå i forbedringsforløbet, at barnet eller den unge skal være hjemme på nærmere angivne tidspunkter, at barnet eller den unge skal tage ophold i en ungdomsklub, på et uddannelsessted eller lignende, eller at der skal etableres et praktiktilbud hos en offentlig eller privat arbejdsgiver for barnet eller den unge. Jævnfør den førnævnte *Tabel 3: Antal afgørelser fordelt på afgørelsestyper i 2019* kan det udledes, at Ungdomskriminalitetsnævnet i 2019 har truffet afgørelse om at fastsætte et forbedringsforløb i 470 sager ud af i alt 607 afgjorte sager, hvilket er markant flere sammenlignet med antallet af straksreaktioner (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 17).

⁶ Ifølge Servicelovens § 52 skal kommunalbestyrelsen tilbyde den nødvendige hjælp til børn og unge under 18 år, når det må anses for at være af væsentlig betydning for barnets eller den unges særlige behov for støtte. Kommunalbestyrelsen skal tilbyde den eller de foranstaltninger, som bedst kan løse de problemer og behov, der er afdækket gennem den børnefaglige undersøgelse efter Servicelovens § 50 (retsinformation.dk, 2019).

6. Forskningsdesign

I forbindelse med udarbejdelsen af nærværende speciale er det væsentligt, at vi forholder os til forskningsdesignet herunder, hvorvidt vi arbejder induktivt, deduktivt eller abduktivt. Kvalitative undersøgelser siges ofte at være induktive, forstået på den måde, at teorien udvikles med udgangspunkt i empirien. Den induktive tilgang er dermed baseret på en antagelse om, at der kan udvikles teoretiske perspektiver på baggrund af empiriske undersøgelser. Modsætningen til den induktive tilgang er den deduktive tilgang, hvor teorien afprøves på empirien. Den deduktive tilgang er derfor baseret på princippet om, at empiriske undersøgelser kan anvendes til afprøvning af hypoteser, der er udledt af teoretiske perspektiver. I en position mellem induktion og deduktion findes abduktion, der fremhæver det dialektiske forhold mellem henholdsvis teori og empiri (Thagaard, 2014: 180f). Dette speciale er netop præget af et samspil mellem den induktive tilgang og den deduktive tilgang, da vores teoretiske forankring dels er baseret på fortolkninger af vores empiri, og dels er baseret på allerede foreliggende teorier. For eksempel arbejder vi induktivt, når vi analyserer vores empiri, og forsøger at finde en sammenhæng i relation til vores emne. Samtidig arbejder vi deduktivt, da vi som tidligere nævnt har nogle forforståelser omkring Ungdomskriminalitetsnævnet, som vi gerne vil bringe i anvendelse i mødet med vores empiri. Den forståelse, som vi når frem til i nærværende speciale, er dermed både baseret på mønstrene i vores indsamlede empiri og på vores forforståelser.

7. Metode

I de følgende afsnit præsenteres de metodiske overvejelser og dermed også den fremgangsmåde, der er anvendt i forbindelse med udarbejdelsen af nærværende speciale med henblik på at skabe et overblik over dets udformning. Vi har valgt at arbejde ud fra en kvalitativ tilgang, da problemformuleringen som tidligere nævnt har til formål at belyse holdninger, oplevelser og erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet, hvilket i øvrigt er i overensstemmelse med den videnskabsteoretiske retning for dette speciale. Der redegøres først og fremmest for interviewmetoden, som anvendes til at blive klogere på erfaringerne hos nogle af de parter, der har haft berøring med Ungdomskriminalitetsnævnet, hvilket udgør den primære empiri i forbindelse med vores analyse. Samtidig redegøres der for dokumentmetoden, der anvendes til at afdække allerede eksisterende viden omkring Ungdomskriminalitetsnævnet, og som bruges som sekundær empiri i vores analyse. Denne metodekombination er valgt, da det ikke er lykkedes os at etablere kontakt til alle de informanter, som vi gerne ville have haft til at deltage i vores undersøgelse, hvilket uddybes i de kommende afsnit.

7. 1. Interviewmetode

7.1.1. Introduktion til interviewmetode

At interviewe på kvalitativ vis handler om at engagere sig i en samtale med en eller flere personer om en sag, man interesserer sig for. Man har desuden valgt den eller de personer, man ønsker at tale med, fordi man har vurderet, at de har noget at bidrage med i forhold til den pågældende sag (Ingemann, Kjeldsen, Nørup & Rasmussen, 2018: 147). Vi ville som udgangspunkt gerne have foretaget interviews med så mange involverede parter som muligt herunder socialrådgivere, advokater, politibetjente og børn og unge samt forældre til børn og unge, der har haft en sag i Ungdomskriminalitetsnævnet. I denne forbindelse har vi forsøgt at etablere kontakt til nogle socialrådgivere, ved at rette henvendelse til Dansk Socialrådgiverforening, men de henviste os imidlertid til fagbladet "Socialrådgiveren", hvor der allerede er foretaget interviews med fire socialrådgivere i forhold til, hvad de mener om Ungdomskriminalitetsnævnet. Vi har valgt at anvende disse fire interviews i forbindelse med dokumentmetoden, da vi som tidligere beskrevet besidder nogle forforståelser, der blandt andet udspringer af vores virke som socialrådgivere, og som formentlig ville have påvirket udfaldet, hvis vi havde afholdt vores egne interviews. Desuden har vi forsøgt at etablere kontakt til børn og unge samt forældre til børn og unge, der tidligere har haft en sag i Ungdomskriminalitetsnævnet. I denne forbindelse er vi blandt andet stødt på dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer", hvor

Celine og hendes mor Annika udtaler sig om deres erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet. Med henblik på at etablere kontakt til Celine og hendes mor, har vi sendt en forespørgsel til den journalist, der er vært på dokumentaren, men hun er i skrivende stund desværre ikke vendt tilbage. Vi har også forsøgt at etablere kontakt til andre børn og unge samt forældre til børn og unge, der har haft en sag i Ungdomskriminalitetsnævnet, ved eksempelvis at spørge vores informanter, om de skulle have kendskab til nogle, der ville have lyst til at deltage i vores undersøgelse, og vi har også forsøgt at finde frem til nogle igennem de sociale medier. Det er imidlertid ikke lykkedes os, og det kan måske være forbundet med, at det som udgangspunkt er svært at få adgang til børn og unge i udsatte positioner, hvilket blot understøtter relevansen af den valgte metodekombination.

De informanter, som vi har formået at etablere kontakt til i forbindelse med dette speciale, er politikommissær Allan Aarslev, advokat Susse K. Fraaby, konstitueret daglig leder af den delvis lukkede døgninstitution MultifunC Kim Kristiansen samt en ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen. Vi har fået kendskab til Allan Aarslev, da han fremgår som nævnsmedlem i begge de Årsberetninger, som Ungdomskriminalitetsnævnet har publiceret i 2019 og 2020, og det er på denne baggrund, at vi opsøgte ham i forhold til, om han havde mulighed for at deltage i vores undersøgelse. Susse K. Fraaby deltager i dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer", og det er også fra denne dokumentar, at vi fik kendskab til hende, og efterfølgende tog kontakt i forhold til, om hun ville stille op til et interview. I dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer" deltager ligeledes den daværende områdechef for MultifunC, og det er på baggrund heraf, at vi fandt det relevant at kontakte netop denne institution. Afslutningsvis havde vi på forhånd kendskab til en ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen, og det er på denne baggrund, at vi tog kontakt i forhold til, om vedkommende havde mulighed for at deltage i vores undersøgelse. Allan Aarslev har dermed en særlig viden inden for det kriminalitetsforebyggende arbejde, Susse K. Fraaby har en særlig høj juridisk faglighed, Kim Kristiansen har en særlig viden i forhold til social støtte til børn og unge i udsatte positioner, mens den ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen har en særlig viden i forhold til, hvorvidt børnene og de unge efterlever de straksreaktioner og forbedringsforløb, som Ungdomskriminalitetsnævnet har truffet afgørelse om. Det var derfor også vores forventning, at netop disse informanter hver især kunne sige noget om, hvordan de oplever, at Ungdomskriminalitetsnævnet fungerer i praksis. I forlængelse af ovenstående er det væsentligt at bemærke, at vi set i retrospektiv formentlig har været for naive i forhold til, hvor længe vi ville vente på svar fra andre potentielle informanter herunder eksempelvis journalisten fra dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer". Derudover havde vi en

forhåbning om, at vi kunne afholde vores interview med Kim Kristiansen på MultifunC, og at vi på denne måde kunne etablere kontakt til nogle af de børn og unge, der er anbragt på institutionen i forbindelse med en afgørelse fra Ungdomskriminalitetsnævnet. Det var imidlertid ikke en mulighed, da Kim Kristiansen af ukendte årsager ikke kunne invitere os derud, og det er dermed endnu en indikation på, at det kan være svært at få adgang til børn og unge i udsatte positioner.

En overvejelse man bør gøre sig i forbindelse med udarbejdelsen af en undersøgelse er, hvorvidt ens interviews skal foregå som et fysisk møde eller ej. Der er nogle klare fordele ved at være fysisk til stede med den eller de personer, man interviewer, herunder at det kan være nemmere at indgå i dialog, og at man bedre kan forholde sig til den nonverbale kommunikation. I nogle tilfælde kan det dog ikke lade sig gøre med et fysisk interview, og her kan interviews gennem teknologier såsom telefon, computer og internettet være en mulighed. Fordelen ved disse teknologier er blandt andet, at man kan nå informanter, som det ellers ville være svært at få i tale, og det kan samtidig være mindre ressourcekrævende at interviewe på denne måde. I forbindelse med dette speciale ville vi som udgangspunkt gerne gøre brug af fysiske interviews, men vi har samtidig været villige til at foretage andre former for interviews, hvis nogle af vores informanter skulle foretrække dette. Efter informanternes eget ønske har vi afholdt fysiske interviews med Allan Aarslev og Susse K. Fraaby og telefoniske interviews med Kim Kristiansen og den ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen. Vi afholdte det første interview med Allan Aarslev på hans arbejdsplads i Aarhus, hvor vi sad i frokoststuen, hvilket var med til at gøre interviewet mindre formelt, men det var samtidig forstyrrende for samtalen, da vi flere gange blev afbrudt af hans kollegaer. Vores andet interview var med Susse K. Fraaby i restauranten på Radisson Blu Limfjord Hotel i Aalborg, og ligesom for interviewet med Allan Aarslev, var det forstyrrende for vores samtale, da der var meget baggrundsstøj fra de øvrige gæster. Det tredje interview var et telefonisk interview med Kim Kristiansen, og forløbet adskilte sig derfor markant fra de fysiske interviews. I det telefoniske interview med Kim Kristiansen var der eksempelvis ikke nogen afbrydelser fra uvedkommende, men vi havde til gengæld en fornemmelse af, at interviewet var mindre personligt, hvilket kan være forbundet med, at vi eksempelvis ikke havde mulighed for at aflæse hinandens kropssprog. Vores sidste interview var med den ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen, og det foregik på samme måde som vores interview med Kim Kristiansen, og det er derfor også de samme omstændigheder, der gjorde sig gældende for dette interview.

7.1.2. Forberedelse og udførelse af kvalitative interviews

Et af de helt centrale elementer, når man vælger at foretage et kvalitativt interview, er at få udarbejdet det, der kaldes for en interviewguide, som er den spørgeguide, man benytter sig af, når man sidder i en interviewsituation (Ingemann, Kjeldsen, Nørup & Rasmussen, 2018: 173). Vi har som tidligere beskrevet valgt at tage udgangspunkt i en semistruktureret interviewguide, og i denne forbindelse er det væsentligt at være opmærksom på, at der som regel er tale om en særlig struktur. For eksempel er det normal kutyme at indlede interviewet med en briefing, forstået som en introduktion til interviewet. I denne forbindelse er der især to overvejelser i forhold til samtykke og anonymisering, som vi har sørget for at tale igennem med vores informanter inden afholdelsen af hvert interviews. I forhold til samtykke har vi informeret vores informanter om formålet med interviewet, og vi har desuden informeret dem om, at dette speciale kun anvendes til studiemæssig brug, og formentlig kun læses af vores vejleder og censor. I forhold til anonymisering har vi spurgt vores informanter om, hvorvidt de gerne ville være anonyme i vores undersøgelse, forstået på den måde, at de ikke ville kunne identificeres af udenforstående. Allan Aarslev, Susse K. Fraaby og Kim Kristiansen har givet tilladelse til, at vi må bruge deres oplysninger i vores undersøgelse, og vi vil derfor omtale dem ved navn. I denne forbindelse er det væsentligt at bemærke, at Kim Kristiansen gerne vil have tilsendt den færdige analyse, så han har mulighed for at få et overblik over, hvad han har udtalt sig om, inden vores undersøgelse bliver offentliggjort. Den ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen ville dog gerne have, at vi foretog en anonymisering af vedkommende, og af denne grund vil vi ikke omtale vedkommende ved navn, men derimod som ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen.

I processen med at udarbejde en interviewguide, og ikke mindst udføre ens interviews, er det vigtigt at have kendskab til nogle konkrete spørgsmålsformuleringer. Forskellige måder at formulere spørgsmål på, kan lægge op til bestemte typer af svar, og det er derfor heller ikke uvæsentligt, hvordan man vælger at formulere sig (Ingemann, Kjeldsen, Nørup & Rasmussen, 2018: 179). Den videnskabsteoretiske retning for dette speciale er som tidligere nævnt den filosofiske hermeneutik, og den subjektive faktor i form af vores forforståelser vil derfor også være til stede under udarbejdelsen af vores spørgsmål. Vi vil dog alligevel bestræbe os på at stille åbne spørgsmål, der lægger op til, at vores informanter får mulighed for at udfolde deres egne holdninger, oplevelser og erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet. Det har vi blandt andet forsøgt ved, at vi i forbindelse med flere af vores spørgsmål lægger op til, at vores informanter kan komme med begrundelser og eksempler for deres udtalelser. De følgende tre spørgsmål fra vores interviewguide er eksempler på, at vores forforståelser

har været styrende for formuleringen af vores spørgsmål, men at vi samtidig har forsøgt at undgå ledende spørgsmål herunder 1) Har du en oplevelse af, at børnene og de unge oplever Ungdomskriminalitetsnævnet som straf frem for forebyggelse? Hvorfor/hvorfor ikke? Eksempel? 2) Har du en oplevelse af, at mødet med Ungdomskriminalitetsnævnet kan have en negativ effekt på børnene og de unge? Hvorfor/hvorfor ikke? Eksempel? og 3) Har du en oplevelse af, at Ungdomskriminalitetsnævnet kan have nogle utilsigtede virkninger i form af eksempelvis stempeling? Hvorfor/hvorfor ikke? Eksempel? (Bilag 1: 1f).

En ting er at udarbejde spørgsmål til en interviewguide, men en anden ting er at mestre interviewet, når man sidder foran de informanter, man har valgt til ens interviews (Ingemann, Kjeldsen, Nørup & Rasmussen, 2018: 190). De informanter, som vi har valgt at inddrage i forbindelse med vores interviews, kan betegnes som fagprofessionelle, og af denne grund er der tale om ekspertinterviews. Når vi skal foretage vores interviews med vores informanter, bør vi derfor fremstå kompetente, og udvise en grad af kendskab til det felt, som de befinder sig inden for. Man kan argumentere for, at vi netop har et kendskab til feltet, dels på grund af vores viden fra socialrådgiver - og kriminologiuddannelsen, og dels på grund af udarbejdelsen af nærværende speciale, hvor vi har læst adskilligt materiale vedrørende Ungdomskriminalitetsnævnet. Dette kendskab har gjort, at det har været nemmere at spørge ind til det, der har været centralt, og dermed opnå mere fokuserede interviews. Den subjektive faktor var som tidligere beskrevet til stede under udarbejdelsen af vores interviewguide, og den har ligeledes været til stede i forbindelse med afholdelsen af vores interviews, men vi har alligevel forsøgt at være åbne over for det, der ikke umiddelbart var i overensstemmelse med vores forforståelser.

7.1.3. Efterbehandling og analyse af kvalitative interviews

Når man foretager et interview, gør man det som regel, fordi man har en forventning om at opnå en empiri, som på nuanceret vis beskriver de tematikker, man er interesseret i. For at få et godt afsæt for at analysere på sådan et materiale, er det væsentligt at få omdannet ens interviews til tekst, hvilket kaldes for transskribering. Forud for en transskribering er man dog først og fremmest nødt til at beslutte sig for, hvilken strategi man vil bruge til at registrere ens interviews. I dette speciale har vi valgt at foretage en lydoptagelse af vores interviews, da det giver gode forudsætninger for efterfølgende at lave en detaljeret transskribering. På denne måde undgik vi samtidig at skulle tage noter undervejs i vores interviews, og vi kunne derfor bedre koncentrere os om at stille spørgsmål, og indgå i en dialog med vores informanter. I processen med at omdanne interviews fra en mundtlig til en skriftlig form

er det desuden vigtigt at overveje, om interviewet skal transskriberes ordret, eller om det snarere skal have karakter af et referat (Ingemann, Kjeldsen, Nørup & Rasmussen, 2018: 195ff). Da vi som tidligere beskrevet kun har afholdt fire interviews i forbindelse med nærværende speciale, har vi valgt at transskribere alle disse interviews ordret, forstået på den måde, at vi også har transskriberet ufuldendte ord samt uafsluttede sætninger. Det er klart, at denne variant er den mest tidskrævende, men det er samtidig den variant, hvor man ender ud med en transskription, der er så tæt på det oprindelige interview som muligt. Følgende er nogle eksempler fra vores transskribering af vores interview med Kim Kristiansen, hvor man netop kan se, at vi har medtaget ufuldendte ord og uafsluttede sætninger: Interviewer: “Øh, har du...”, Kim Kristiansen: “Men om de, men om de lige, om de lige ser det som en, som en forebyggelse lige nu og her, det ved jeg ikke, om de unge gør”, Interviewer: “Nej, det har du jo også ret i, det skulle man, det skulle man nok spørge dem om, hvis man vil have det helt, øh, korrekte svar” (Bilag 4: 73).

Kodning er et redskab eller en teknik, der kan bruges til at skabe orden i, og systematisere det empiriske materiale, så man bedre kan overskue det. At kode betyder, at man laver en opdeling eller klassificering af ens materiale, hvilket handler om, at man tildeler bestemte tekstpassager, sætninger eller formuleringer et label, forstået som et nøgleord, stikord eller tema, der siger noget om indholdet i det aktuelle tekststykke. Hvad man koder efter, er naturligvis betinget af, hvad man er ude efter i relation til ens problemformulering, men kodning er også tæt knyttet til den rolle, man har valgt, at teori skal spille for en (Ingemann, Kjeldsen, Nørup & Rasmussen, 2018: 202ff). I den filosofiske hermeneutik illustrerer den hermeneutiske cirkel som tidligere beskrevet en pendling mellem forskerens forforståelser, og de nye erfaringer fra den sociale virkelighed, der aktiveres, når forforståelserne bringes i anvendelse i konkrete undersøgelser. Det betyder også, at vi i dette speciale arbejder både empiristytet og teoristytet, og det vil derfor være meningsfuldt for os at kode vores transskriberede interviews ud fra en åben kodning og efterfølgende en lukket kodning. Vi har derfor først og fremmest foretaget en åben kodning, hvor vi har kodet ud fra de temaer, der opstod undervejs, da vi læste vores transskriberede interviews igennem. I denne forbindelse identificerede vi særligt tre temaer, som vi besluttede os for, skulle danne grundlag for vores delanalyser herunder 1) Inden nævnsmødet 2) Under nævnsmødet og 3) Efter nævnsmødet. Dernæst har vi foretaget en lukket kodning, hvor vi har kodet vores transskriberede interviews med udgangspunkt i vores teoretiske forhåndsviden. For eksempel havde vi som tidligere nævnt en formodning om, at Ungdomskriminalitetsnævnet kan have nogle utilsigtede

virksomheder i form af eksempelvis stempling af børnene og de unge, og vi har derfor samlet de tekstpassager, der siger noget om netop dette.

7.2. Dokumentmetode

7.2.1. Introduktion til dokumentmetode

Når man gennemfører undersøgelser, uanset om det er i forbindelse med studieprojekter, forskning eller andre undersøgelser i praksis, kan man sjældent komme uden om anvendelsen af dokumenter. Overordnet set kan man bruge dokumenter på to forskellige måder herunder til at afsøge et bestemt fænomen eller en bestemt problemstilling og afdække, hvad der allerede eksisterer af viden på områder samt til at generere ny viden omkring et emne eller en problemstilling via analyse og fortolkning. I nærværende speciale anvender vi dokumenter til vidensafsøgning, da vi som tidligere nævnt bruger dokumenter i den indledende fase til at afdække allerede eksisterende viden omkring Ungdomskriminalitetsnævnet i beskrivelsen af vores problemfelt. Dog anvender vi hovedsageligt dokumenter til vidensgenerering, da vi anvender dokumenter som sekundær empiri i forbindelse med udarbejdelsen af vores analyse. Dokumentmetoden er som tidligere beskrevet valgt som et supplement til interviewmetoden, da det ikke er lykkedes os at etablere kontakt til alle de informanter, som vi gerne ville have haft til at deltage i vores undersøgelse. Uanset om man anvender dokumenter til vidensafsøgning eller vidensgenerering, har dokumenter det særlige kendetegn, at de er produceret af nogle andre end en selv. At man ikke har været med til at fremstille dokumenterne, giver dem den fordel, at man ikke har haft mulighed for at påvirke, hvad der står i dem, eller hvordan de er udformet. Da vi som tidligere beskrevet besidder flere forforståelser forud for udarbejdelsen af dette speciale, kan det netop være en fordel at benytte dokumenter, der er produceret af andre, da vi på denne måde ikke har haft mulighed for at lade vores forforståelser påvirke indholdet og udformningen af dokumenterne. På denne måde adskiller dokumentmetoden sig markant fra interviewmetoden, da vi selv har været dybt involverede i at producere vores empiri i forbindelse med interviewmetoden (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 69ff).

Der kan overordnet set skelnes mellem fem forskellige typer af dokumenter herunder personlige dokumenter, samfundsdokumenter, organisationsdokumenter, formelle politiske dokumenter og fagdokumenter (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 75f). I nærværende speciale anvender vi som tidligere beskrevet dokumenter til vidensafsøgning, da vi bruger dokumenter i den indledende fase til at afdække allerede eksisterende viden omkring Ungdomskriminalitetsnævnet i forbindelse

med beskrivelsen af vores problemfelt. I denne proces har vi blandt andet anvendt organisationsdokumenter i form af skriftligt materiale omkring Ungdomskriminalitetsnævnet med henblik på at beskrive organisationen og dens mål, handling og virke. Derudover har vi benyttet formelle politiske dokumenter herunder reformtekster, love og andre juridiske dokumenter med henblik på at beskrive de politiske intentioner og mål bag implementeringen af Ungdomskriminalitetsnævnet. Samtidig har vi inddraget fagdokumenter som eksempelvis rapporter og forskningspublikationer med henblik på at afdække viden omkring udviklingen i ungdomskriminaliteten i Danmark. Det er væsentligt at bemærke, at de dokumenter, som vi har anvendt til vidensafsøgning, ikke vil blive beskrevet yderligere, da vi som tidligere nævnt hovedsageligt anvender dokumenter til vidensgenerering. I forbindelse med dette speciale anvender vi netop dokumenter til vidensgenerering, da vi som tidligere beskrevet bruger dokumenter som sekundær empiri i forbindelse med udarbejdelsen af vores analyse. I denne proces har vi benyttet fagdokumenter i form af rapporter fra diverse myndigheder, personlige dokumenter i form af interviews, der er foretaget af medier eller en anden tredjepart, og samfundsdokumenter i form af artikler fra eksempelvis aviser med henblik på at afdække holdninger, oplevelser og erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet. De dokumenter, som vi overvejende har anvendt i forbindelse med vidensgenerering, er illustreret af nedenstående oversigter, og der er tale om seks fagdokumenter, et personligt dokumentet og et samfundsdokument.

Oversigter over dokumenter brugt til vidensgenerering.

	Dokument 1	Dokument 2	Dokument 3	Dokument 4
Titel	Aarhus Kommunes faglige erfaringer fra arbejdet i og omkring Ungdomskriminalitetsnævnet i 2019	Ungdomskriminalitetsnævnet	Nævnsmødet	Ungefaglige undersøgelser og indstillinger
Udgivelsesår	2019	2020	2021	2021
Afsender(e)	Aarhus Kommune	Dansk Socialrådgiverforening	Justitsministeriets Forskningskontor	Justitsministeriets Forskningskontor

Modtager(e)	Eksterne samarbejdspartnere	Medlemmer af Dansk Socialrådgiverforening	Fagprofessionelle	Fagprofessionelle
Dokumenttype	Fagdokument	Samfundsdokument	Fagdokument	Fagdokument
Lokalisering	riatmidtjylland.viborg.dk/media/gx5a4had/dassos_udleveret-notat-aarhus-kommunes-erfaringer-med-ukn-i-2019.pdf	https://socialraadgiverne.dk/publikation/socialraadgiveren-01-20/	https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2021/05/Naevnsmoedet-Endevalueuering-af-Ungdomskriminalitetetsnaevnet..pdf	https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2021/12/Devaluering-om-ungefaglige-undersogelser-og-indstillinger.pdf

	Dokument 5	Dokument 6	Dokument 7	Dokument 8
Titel	Screening og henvisning	Årsberetning 2019	Årsberetning 2020	Kriminelt: Da Celine kom for en dommer
Udgivelsesår	2021	2019	2020	2020
Afsender(e)	Justitsministeriets Forskningskontor	Ungdomskriminalitetsnævnet	Ungdomskriminalitetsnævnet	DR
Modtager(e)	Fagprofessionelle	Fagprofessionelle	Fagprofessionelle	Offentligheden
Dokumenttype	Fagdokument	Fagdokument	Fagdokument	Personligt dokument

Lo- kali- se- ring	https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2021/12/Deleva-luering-om-screening-og-henvisning.pdf	https://www.ungdomskriminalitetsnaevnet.dk/wp-content/uploads/2020/09/aarsberetning-2019.pdf	https://ungdomskriminalitetsnaevnet.dk/wp-content/uploads/2021/06/aarsberetning-2020.pdf	https://www.dr.dk/drtv/episode/kriminelt_-da-celine-kom-for-en-dommer_222060
---------------------------------------	---	---	---	---

Det første skridt, når man skal i gang med at anvende dokumentmetoden, er at finde og udvælge de dokumenter, man gerne vil bruge i ens undersøgelse. En måde at søge efter dokumenter på er blandt andet via en systematisk søgning, hvor der fastlægges nogle klare kriterier, der danner grundlag for søgningen. Den systematiske søgning har derfor også et teoristyret afsæt, da man på forhånd sætter nogle rammer for, hvad man fokuserer på og leder efter. Den systematiske søgning kan foretages på mange forskellige måder herunder som en emnebaseret søgning, hvor man søger bredt med udgangspunkt i alle de ord og begreber, man umiddelbart kan knytte til ens emne (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 78ff). Vi har netop valgt at bruge en emnebaseret søgning i nærværende speciale, og vi har derfor gennemgået vores emne, og tænkt igennem, hvilke ord og begreber, det ville give bedst mening at bruge i vores søgning. I denne forbindelse har vi eksempelvis valgt at søge på Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet, Ungdomskriminalitetsnævnet (UKN), ungekriminalforsorgen, ungdomskriminalitet, børn og unge i udsatte positioner samt straf og forebyggelse. Vi har desuden udvidet vores søgning undervejs, når vi er stødt på ord og begreber, som vi ikke indledningsvis havde tænkt på at søge efter, hvilket i øvrigt er i overensstemmelse med en emnebaseret søgning. Der var imidlertid ikke meget litteratur at finde omkring emnet, hvilket formentlig skyldes, at Ungdomskriminalitetsnævnet endnu er et forholdsvist nyt tiltag. Det betyder, at vi ikke har haft mulighed for at være særligt kræsne i forhold til, hvilke dokumenter vi har medtaget i vores undersøgelse, og vi har derfor snarere valgt de dokumenter, der faktisk var tilgængelige.

7.2.2. Kildekritik af dokumenter

Kildekritik handler grundlæggende om at vurdere kvaliteten af de dokumenter, man anvender i forbindelse med ens undersøgelse. Der er flere elementer, man bør inddrage i denne vurdering herunder

dokumentets autenticitet, dokumentets troværdighed, dokumentets repræsentativitet og dokumentets betydning (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 88ff).

Det første element, man kigger på, når man skal vurdere dokumentets anvendelighed, er dets autenticitet, der handler om at vurdere dokumentets ægthed. Her tager man udgangspunkt i ens viden om, hvem afsenderen er, for hvis man skal vurdere, om et dokument er autentisk, er man nødt til at vide, hvilke interesser afsenderen har, og hvilke forudsætninger afsenderen har for at skrive det, han eller hun gør. Når man har vurderet dokumentets autenticitet, skal man også vurdere, om dokumentet giver indsigt i det, som man ønsker at undersøge. For at svare på dette spørgsmål er man nødt til at vurdere dokumentets troværdighed, der handler om, hvad dokumentet er en gyldig kilde til viden om (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 97ff). Der var som tidligere beskrevet ikke meget litteratur at finde omkring vores emne, og vi har derfor ikke haft mulighed for at vælge vores dokumenter ud fra, hvilke der havde en høj grad af henholdsvis autenticitet og troværdighed, da vi har været nødt til at vælge de dokumenter, der faktisk var tilgængelige. Vi har dog været opmærksomme på, hvorvidt de dokumenter, vi er endt med at medtage i forbindelse med vores undersøgelse, har en lav eller høj grad af autenticitet og troværdighed. For eksempel har vi valgt at inddrage dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer", der er produceret og udgivet af DR1, og det er derfor også en indbygget præmis, at dokumentaren kan have en bestemt vinkling, forstået på den måde, at journalisten kan have et bestemt budskab, hvorfor der kan være tale om en lav grad af autenticitet og troværdighed. Vi har dog valgt at medtage dokumentaren, da det som tidligere nævnt ikke er lykkedes os at etablere kontakt til et barn eller en ung, eller forældre til et barn eller en ung, der har haft en sag i Ungdomskriminalitetsnævnet, og det er dermed de eneste udtalelser vi har fra disse parter. I forlængelse heraf er det væsentligt at bemærke, at vi har forsøgt at verificere indholdet i dokumentaren ved at foretage et interview med den advokat, der udtaler sig i dokumentaren og den institution, hvor Celine er anbragt under optagelserne.

Efterfølgende er man nødt til at forholde sig til dokumentets repræsentativitet, der handler om, hvorvidt ens dokumenter er repræsentative for den helhed, man gerne vil sige noget om. Eftersom der som tidligere beskrevet ikke var særligt meget litteratur at finde i forhold til vores emne, kan man argumentere for, at det ikke er muligt at vurdere, hvorvidt synspunkterne i de dokumenter vi har medtaget, er repræsentative eller ej for de generelle erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet. Man kan dog også argumentere for, at synspunkterne i de dokumenter vi har medtaget, netop er repræsentative for

de generelle erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet, da vi har medtaget de dokumenter, der var tilgængelige. Det er imidlertid vanskeligt at afgøre med sikkerhed, om vores dokumenter er repræsentative eller ej for erfaringerne med Ungdomskriminalitetsnævnet, da vi ikke kan vide, hvor godt eller dårligt vores udsnit er, forstået på den måde, at der kan være dokumenter, vi ikke har adgang til. Afslutningsvis er man nødt til at forholde sig til dokumentets betydning, der handler om, hvorvidt man er i stand til at læse og forstå ens dokumenter (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 101). For eksempel kan det være vanskeligt for almene borgere at gennemskue videnskabelige dokumenter, da sådanne dokumenter kan være skrevet med udgangspunkt i, at læseren har en vis faglighed på området. Nogle af de dokumenter vi har medtaget i forbindelse med dette speciale, kræver ligeledes en forudgående viden omkring Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet samt Ungdomskriminalitetsnævnet og ungekriminalforsorgen, og det gælder blandt andet, hvis man skal læse og forstå evalueringsprogrammet af Justitsministeriets Forskningskontor.

7.2.3. At analysere dokumenter

Dokumenterne til vidensgenerering bruges som tidligere beskrevet som sekundær empiri i forbindelse med udarbejdelsen af vores analyse, og vi har derfor fundet det nødvendigt at foretage en kodning af disse. Kodningen af dokumenterne foregår på samme måde som kodningen af vores primære empiri, og af denne grund vil kodningen af dokumenterne ikke blive beskrevet yderligere i dette afsnit, men vi henviser derimod til afsnit 7.1.3. *Efterbehandling og analyse af kvalitative interviews*. Inden kodningen af dokumenterne har vi i øvrigt foretaget en transskribering af dokumentaren “Kriminelt: Da Celine kom for en dommer”, ligesom vi gjorde med vores primære empiri, og vi henviser derfor igen til afsnit 7.1.3. *Efterbehandling og analyse af kvalitative interviews*. Det er væsentligt at bemærke, at vi under transskriberingen af dokumentaren har fokuseret på de interviews, der afholdes, og vi har derfor undladt at transskribere det, som vi har vurderet, har været irrelevant for vores undersøgelse.

8. Kvalitetskriterier

Det følgende afsnit har til formål at afklare, hvilke kvalitetskrav der generelt kan stilles til kvalitative undersøgelser og dermed også, hvordan vi kan vurdere kvaliteten af dette speciale med udgangspunkt i kriterierne validitet, reliabilitet og generaliserbarhed. Validitet refererer til gyldigheden af en undersøgelse, reliabilitet henviser til pålideligheden af en undersøgelse og generaliserbarhed handler om, hvorvidt resultaterne af en undersøgelse kan overføres til andre kontekster (Riis, 2012: 352ff).

I forhold til interviewmetoden handler validitet blandt andet om, hvorvidt man har formået at udvælge nogle interviewpersoner, der kan sige noget om lige netop det, man undersøger (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 217). I forbindelse med dette speciale er vi i høj grad lykkedes med at etablere kontakt til nogle informanter, der kunne sige noget om det, vi gerne ville undersøge. Vi har som tidligere nævnt foretaget et interview med politikommissær Allan Aarslev, der har indsigt i det kriminalitetsforebyggende arbejde, advokat Susse K. Fraaby, der har en høj juridisk faglighed, konstitueret daglig leder af MultifunC Kim Kristiansen, der har indsigt i sager om social støtte til børn og unge i udsatte positioner samt en ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen, der fører tilsyn med, at børnene og de unge efterlever de straksreaktioner og forbedringsforløb, som Ungdomskriminalitetsnævnet har truffet afgørelse om. Det var derfor også vores forventning, at netop disse informanter kunne sige noget om, hvordan de oplever, at Ungdomskriminalitetsnævnet fungerer i praksis. I forhold til dokumentmetoden handler validitet ligeledes om, i hvor høj grad man får fundet og udvalgt de dokumenter, der er bedst egnede til at give indsigt i den problemstilling, man undersøger (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 141). Vi har som tidligere nævnt ikke haft mulighed for at være kræsne i forhold til, hvilke dokumenter vi har medtaget i vores undersøgelse, da der ikke var særligt meget litteratur at finde omkring emnet. Derudover kan vi ikke vide, hvor godt eller dårligt vores udsnit er, forstået på den måde, at der kan være dokumenter, vi ikke har adgang til, og det kan tilsammen være med til at svække validiteten for nærværende speciale.

Fælles for interviewmetoden og dokumentmetoden handler reliabilitet om, at man er åben og eksplicit omkring de valg, der er foretaget i undersøgelsen, for at nå frem til en besvarelse af problemformuleringen (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 142ff). Med henblik på at sikre reliabiliteten for dette speciale har vi ligeledes forsøgt at være åbne og eksplicite omkring de valg, vi har foretaget undervejs, hvilket i øvrigt er i overensstemmelse med den videnskabsteoretiske retning. For

eksempel har vi gjort det klart, hvordan vores primære og sekundære empiri er fremkommet i forbindelse med afsnit 7. *Metode*. Derudover skelner vi i afsnit 10. *Analyse* tydeligt mellem den empiri, der er fremkommet ved anvendelse af interviewmetoden og den empiri, der er fremkommet ved anvendelse af dokumentmetoden og vores egne vurderinger af denne empiri. I forhold til interviewmetoden handler reliabilitet også om, hvorvidt man i interviewet agerer på en måde, hvor man kommer til at påvirke informantens svar (Ingemann, Kjeldsen, Nørup og Rasmussen, 2018: 218). Den videnskabs-teoretiske retning for nærværende speciale er som tidligere beskrevet den filosofiske hermeneutik, og den subjektive faktor i form af vores forforståelser har derfor naturligvis været til stede under udarbejdelsen af vores interviewguide. Vi har imidlertid forsøgt at stille åbne spørgsmål, der lægger op til, at vores informanter har haft mulighed for at udfolde deres egne holdninger, oplevelser og erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet. Vi har dog alligevel en bekymring for, om vi under afholdelsen af vores interviews har været tilstrækkeligt åbne over for det, der ikke umiddelbart var i overensstemmelse med de forforståelser, som vi havde omkring Ungdomskriminalitetsnævnet. Det, at vi har kendskab til det sociale arbejde med børn og unge i udsatte positioner i form af vores virke som studerende på socialrådgiver - og kriminologiuddannelsen, kan dermed være en begrænsning, hvis vi under afholdelsen af vores interviews overser det, der afviger fra vores egne oplevelser og erfaringer. Det kan imidlertid også være en styrke, da vi på denne måde har haft et godt grundlag i forhold til at forstå informanterne og deres oplevelser og erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet.

I forbindelse med nærværende speciale har vi som tidligere beskrevet valgt at arbejde ud fra en kvalitativ tilgang, da problemformuleringen har til formål at belyse involverede parter holdninger, oplevelser og erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet. Når man vælger den kvalitative metode, så handler det dermed om at opnå en dybde i det, der undersøges, og fokusere på det særlige og specifikke ved subjekter, og derfor er generaliserbarheden i traditionel forstand som udgangspunkt lav.

9. Teori

Det teoretiske materiale for nærværende speciale skal anvendes i forbindelse med analysen og fortolkningen af den indsamlede empiri. Der redegøres for “Preventing Crime: A Holistic Approach” af Tore Bjørge, “Outsidere: Studier i afvigelsessociologi” af Howard S. Becker og “A Theory of Differential Association” af Edwin H. Sutherland og Donald R. Cressey.

9.1. Bjørge, T. (2016). Preventing Crime: A Holistic Approach. Springer.

Med inddragelse af “Preventing Crime: A Holistic Approach” af den norske antropolog Tore Bjørge er formålet at blive klogere på, hvordan man kan forstå baggrunden for implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og dermed også Ungdomskriminalitetsnævnet.

I teksten “Introduction: A Comprehensive Model for Preventing Crime” forsøger Bjørge med afsæt i ni mekanismer at illustrere, hvordan en generel model til forebyggelse af kriminalitet kan se ud. De ni mekanismer er følgende 1) Etablering og fastholdelse af normative barrierer mod kriminelle handlinger 2) Reducering af rekruttering til kriminelle miljøer og aktiviteter ved eliminering eller reducere af sociale og individuelle årsager og processer, der fører til kriminalitet 3) Afskrækkelse af potentielle gerningsmænd fra at begå kriminalitet gennem trusler om straf 4) Afværgelse af kriminelle handlinger ved at standse dem, før de indtræffer 5) Beskyttelse af sårbare mål ved at reducere mulighederne for og gøre det mere krævende at udføre kriminelle handlinger 6) Reducering af de skadelige konsekvenser ved kriminelle handlinger 7) Reducering af gevinsterne ved at udføre kriminelle handlinger 8) Uskadeliggørelse af lovovertrædere ved at fratage dem mulighederne for at begå nye kriminelle handlinger og 9) Tilskyndelse til afholdelse fra kriminalitet og rehabilitering af tidligere lovovertrædere, så de kan genopbygge et normalt liv (Bjørge, 2016: 1f). Implementeringen af Ungdomskriminalitetsnævnet kan særligt begrundes med henvisning til den anden mekanisme, den tredje mekanisme og den ottende mekanisme, og af denne grund er det også disse mekanismer, der redegøres for i nedenstående afsnit.

Den anden mekanisme 2) Reducering af rekruttering til kriminelle miljøer og aktiviteter ved eliminering eller reducere af sociale og individuelle årsager og processer, der fører til kriminalitet, handler om at forhindre, at mennesker bliver involveret i kriminalitet, fordi det kan resultere i, at de bliver ved med at være involveret. Når et menneske begår kriminalitet for første gang, betyder det dog ikke

nødvendigvis, at vedkommende har påbegyndt en kriminel løbebane, men at begå en lovovertrædelse øger sandsynligheden for, at man gentager handlingen. Derudover er der en række andre faktorer, der kan forstærke et menneskes tilbøjelighed til at fortsætte med at begå kriminalitet. Hvis et menneske slipper afsted med en kriminel handling, kan vedkommende eksempelvis lære at forbinde kriminalitet med noget positivt, hvilket vil sige, at vedkommende kan tro, at kriminalitet betaler sig. Samtidig vil et menneske og hans eller hendes involvering i et miljø, hvor kriminalitet betragtes som normalt, i nogle tilfælde øge sandsynligheden for, at vedkommende også bliver involveret i kriminelle handlinger (Bjørge, 2016: 18f).

I den tredje mekanisme 3) Afskrækkelse af potentielle gerningsmænd fra at begå kriminalitet gennem trusler om straf, anvendes strafsanktioner med det formål at afholde mennesker fra at begå kriminelle handlinger på grund af frygt for de resulterende reaktioner og konsekvenser. Specifik afskrækkelse er rettet mod dem, der selv har oplevet konsekvenserne af straf, og derfor vælger at afstå fra kriminalitet, hvorimod generel afskrækkelse er rettet mod dem, der ser andre blive retsforfulgt, og derfor vælger at undlade at udføre en kriminel handling. Afskrækkelse er kun en relevant mekanisme for dem, der allerede er indstillet på eller fristet til at begå en kriminel handling. At begå en sådan handling er udelukket for langt de fleste mennesker, og derfor er strafniveauet eller risikoen for opdagelse også af ringe betydning i forhold til denne gruppes adfærd. På den anden side er opfattelsen af risikoen for at blive fanget og straffet af større betydning for dem, der ikke er styret af eksempelvis normer, men derimod ved at afveje potentielle omkostninger og fordele ved at begå kriminalitet (Bjørge, 2016: 21f).

Den ottende mekanisme 8) Uskadeliggørelse af lovovertrædere ved at fratage dem mulighederne for at begå nye kriminelle handlinger, handler om at fratage lovovertrædere kapaciteten til at begå kriminelle handlinger i fremtiden. Målgruppen for denne mekanisme er dermed dem, der har begået en kriminel handling, og som kan blive uskadeliggjort gennem eksempelvis fængsling, for at forhindre dem i at begå nye kriminelle handlinger. Der er forsket meget i de kriminalitetsreducerende virkninger af uskadeliggørelse, ikke mindst i USA, hvor lange fængselsstraffe er en af de vigtigste strategier til bekæmpelse af kriminalitet. Selvom det kan virke indlysende, at uskadeliggørelse burde være en effektiv strategi til reducere af kriminalitet, er resultaterne imidlertid ikke nær så udtalte og utvetydige. Flere undersøgelser viser blandt andet, at uskadeliggørelse ved brug af fængsling kun giver en

moderat reduktion i niveauet af kriminalitet, mens det har store økonomiske omkostninger for samfundet (Bjørge, 2016: 24ff).

9.2. Becker, H. S. (2020). Outsidere: Studier i afvigelsessociologi. Hans Reitzels Forlag.

Med inddragelse af “Outsidere: Studier i afvigelsessociologi” af den amerikanske sociolog Howard Becker forsøges at belyse, hvorvidt implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet kan have nogle utilsigtede virkninger i form af eksempelvis stemping af børnene og de unge.

I bogen “Outsidere: Studier i afvigelsessociologi” er det centrale budskab, at sociale afvigelser som udgangspunkt er samfundsskabte. Hermed menes der ikke, at diverse afvigende handlinger er relateret til social ulighed, forstået på den måde, at personer, der er involveret i eksempelvis kriminalitet, er vokset op under vanskelige kår. Der menes derimod, at samfundet skaber sociale afvigelser ved at opstille de regler, som afvigeren forbryder sig imod, og ved efterfølgende at påføre afvigeren sanktioner. Med udtrykket “sociale afvigelser er samfundsskabte” menes der heller ikke, at en person kun begår kriminelle handlinger, hvis han eller hun er blevet stemplet som kriminel. Budskabet er snarere, at oplevelsen af at blive grebet eller afsløret i at forbryde sig imod en regel, kan være et afgørende trin i udviklingen af en afvigende identitet og en afvigende karriere (Becker, 2020: 12).

Med henvisning til ovenstående er afvigelse dermed ikke en egenskab ved den handling, personen begår, men en konsekvens af andres anvendelse af regler og sanktioner i forhold til en “regelbryder”. Eftersom afvigelse er en konsekvens af andres reaktioner på en person og hans eller hendes handlinger, kan man derfor ikke antage, at man har at gøre med en homogen kategori. Det vil sige, at man ikke kan antage, at de pågældende personer faktisk har begået en afvigende handling, eller overtrådt en regel, fordi den proces, der fører til, at de bliver stemplet, ikke nødvendigvis er ufejlbarlig. Man kan i øvrigt heller ikke antage, at den kategori, som omfatter de personer, der er blevet stemplet som afvigere, indeholder alle dem, der faktisk har overtrådt en regel, da mange lovovertrædere formentlig ikke bliver opdaget (Becker, 2020: 27f).

At blive grebet eller afsløret i at forbryde sig imod en regel, og efterfølgende stemplet som afviger har under alle omstændigheder betydningsfulde konsekvenser for ens videre deltagelse i sociale sammenhænge og for ens selvopfattelse. At behandle en person, som om han eller hun er generelt snarere

end specifikt afvigende, bliver i nogle tilfælde til det, man kalder for en selvopfyldende profeti. Det sætter adskillige mekanismer i gang, der former den pågældende person efter det billede, andre har af ham eller hende. Når man er blevet identificeret som afviger, er man desuden tilbøjelig til at blive udelukket fra deltagelse i mere konventionelle grupper, selvom de specifikke konsekvenser af den afvigende aktivitet ikke ville have forårsaget denne isolation, hvis ikke der havde været den offentlige viden og reaktionen på den (Becker, 2020: 48ff).

Det er imidlertid ikke alle, der bliver grebet eller afsløret i at forbryde sig imod en regel, og stemplet som afvigere, der fortsætter ad den afvigende vej. At blive grebet eller afsløret i at forbryde sig imod en regel, behøver eksempelvis ikke nødvendigvis føre til yderligere afvigelse, hvis den situation, hvor en person bliver grebet eller afsløret for første gang, opstår på et tidspunkt, hvor vedkommende kan vælge mellem alternative handlemåder. Idet vedkommende bliver konfronteret med de mulige konsekvenser af, hvad han eller hun foretager sig, vil vedkommende måske beslutte, at han eller hun ikke ønsker at fortsætte ad den afvigende vej. Hvis vedkommende træffer det “rigtige” valg, vil han eller hun formentlig blive budt velkommen tilbage i de konventionelle grupper, men hvis vedkommende træffer det “forkerte” valg, vil han eller hun formentlig blive udstødt, og begynde en cyklus af større afvigelse (Becker, 2020: 52f).

Endnu et skridt på vejen til en afvigende identitet og en afvigende karriere er, hvis man træder ind i en organiseret gruppe af afvigere. Når et person tager det definitive skridt ind i en organiseret gruppe af afvigere, eller når han eller hun bliver klar over, og accepterer den kendsgerning, at han eller hun allerede er trådt ind i en sådan gruppe, har det en stærk indvirkning på hans eller hendes selvopfattelse. Medlemmer af organiserede grupper af afvigere har naturligvis en ting til fælles herunder deres afvigelse. Ud fra en følelse af at have den samme skæbne, og stå overfor nogle af de samme problemer, vokser der i nogle tilfælde en afvigende subkultur frem, forstået som et sæt af perspektiver på og forståelser af, hvordan verden er indrettet, og hvordan man skal håndtere den, og et sæt af “rutineaktiviteter”, der bygger på netop disse perspektiver og forståelser (Becker, 2020: 54).

At træde ind i en organiseret gruppe af afvigere kan få adskillige konsekvenser for den enkelte afvigende. Noget af det, der sker, når en person træder ind i en organiseret gruppe af afvigere, er blandt andet, at vedkommende lærer, hvordan han eller hun skal udføre afvigende aktiviteter med et minimum af konsekvenser. De problemer, som vedkommende står over for, når han eller hun skal undgå

håndhævelsen af den regel, han eller hun er i færd med at overtræde, har andre i gruppen haft før ham eller hende. Den enkelte afvigende, som bliver en del af en organiseret gruppe af afvigere, vil derfor med større sandsynlighed, fortsætte med at begå kriminelle handlinger i fremtiden, da vedkommende har lært, hvordan han eller hun skal undgå konsekvenser, og han eller hun har dermed et rationale for at fortsætte (Becker, 2020: 54f).

9.3. Sutherland, E. H. & Cressey, D. R. (2018). A Theory of Differential Association. I: Cullen, F. T., Agnew, R. & Wilcox, P. Criminological Theory. (6. udg.). Oxford University Press.

Med inddragelse af “A Theory of Differential Association” af den amerikanske sociolog Edwin H. Sutherland og den amerikanske sociolog Donald R. Cressey er formålet at blive klogere på, hvordan interaktion med asociale jævnaldrende i nogle tilfælde kan være en væsentlig årsag til kriminalitet.

I teksten “A Theory of Differential Association” er det centrale budskab, at mennesker lærer at engagere sig i kriminel adfærd i et samspil med signifikante andre herunder eksempelvis venner og familie på samme måde, som de lærer at engagere sig i andre former for adfærd. Gennem denne interaktion lærer mennesker dels teknikker til at begå kriminalitet og dels “definitioner” (motiver, drifter, rationaliseringer, holdninger), der er gunstige og ugunstige i forhold til lovovertrædelser. En person bliver dermed kriminel på grund af en overrepræsentation af “definitioner”, der er gunstige for lovovertrædelser, og en underrepræsentation af “definitioner”, der er ugunstige for lovovertrædelser. Det er væsentligt at bemærke, at mennesker som udgangspunkt er mest tilbøjelige til at lade sig engagere sig i kriminalitet, hvis de lærer “definitioner”, der er gunstige for lovovertrædelser 1) Tidligt i livet 2) På et relativt hyppigt grundlag 3) Over en lang periode og 4) Fra kilder de kan lide og respekterer (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018: 67).

Selvom man kan lære at engagere sig i kriminalitet af både kriminelle og lovlydige mennesker, er det umiddelbart mest sandsynligt, at man lærer det fra enten kriminelle venner eller familiemedlemmer. Flere undersøgelser finder da også, at tilknytning til kriminelle venner eller familiemedlemmer er den stærkeste sammenhæng mellem kriminalitet, og det er netop et argument for anvendelsen af teorien (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018: 75). En række forskere har dog hævdet, at denne sammenhæng ikke nødvendigvis betyder, at omgang med kriminelle venner eller familiemedlemmer forårsager kriminalitet af de årsager, der beskrives i teorien. For eksempel tyder nogle undersøgelser på, at sammenhængen mellem kriminalitet og omgang med kriminelle venner skyldes, at kriminelle mennesker har

en tendens til at vælge andre kriminelle som venner. Endvidere tyder nogle undersøgelser på, at sammenhængen mellem kriminalitet og omgang med kriminelle venner skyldes det faktum, at kriminelle ofte har en antagelse om, at deres venner er langt mere kriminelle, end hvad de faktisk er (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018: 69).

Når det er sagt, er der stadig opbakning til teorien, da flere undersøgelser viser, at kriminalitet generelt er mere almindeligt blandt dem, der er blevet forstærket eller forventer forstærkning for kriminalitet. For eksempel er det mere almindeligt blandt dem, der oplyser, at deres venner og forældre vil reagere positivt på deres kriminalitet. Afslutningsvis er det væsentligt at bemærke, at nogle mennesker naturligvis vil være mere modtagelige end andre i forhold til påvirkning fra kriminelle jævnaldrende på grund af blandt andet biologiske faktorer. Taget ovenstående i betragtning er der næppe tvivl om, at "A Theory of Differential Association" er blandt de førende forklaringer på kriminalitet (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018: 69).

10. Analyse

Analysen for nærværende speciale består som tidligere nævnt af tre delanalyser herunder 1) Inden nævnsmødet 2) Under nævnsmødet og 3) Efter nævnsmødet. Det er dog væsentligt at bemærke, at der i nogle tilfælde vil være overlap imellem delanalyserne, eftersom det har været en udfordring at adskille indholdet helt fra hinanden. Det teoretiske materiale for de tre delanalyser er hovedsageligt “Preventing Crime: A Holistic Approach” af Tore Bjørge, “Outsidere: Studier i afvigelsessociologi” af Howard S. Becker og “A Theory of Differential Association” af Edwin H. Sutherland og Donald R. Cressey. Afslutningsvis er det væsentligt at bemærke, at vi i den første delanalyse har prioriteret, at læseren får et kendskab til, hvordan man kan forstå baggrunden for implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet, selvom det ikke umiddelbart er i overensstemmelse med vores problemformulering.

10.1. Præsentation af informanter

De informanter, som det er lykkedes os at etablere kontakt til i dette speciale, er som tidligere beskrevet politikommissær Allan Aarslev, advokat Susse K. Fraaby, konstitueret daglig leder af den delvis lukkede døgninstitution MultifunC Kim Kristiansen samt en ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen.

Allan Aarslev er uddannet politibetjent, og har efterfølgende gennemført en diplomuddannelse i kriminologi. Han er i skrivende stund ansat som politikommissær ved Østjyllands Politi, hvor han fungerer som leder af den kriminalpræventive sektion. Vi har som tidligere nævnt fået kendskab til Allan Aarslev, da han fremgår som nævnsmedlem i begge de Årsberetninger, som Ungdomskriminalitetsnævnet har publiceret i 2019 og 2020, og det er på denne baggrund, at vi opsøgte ham i forhold til, om han havde mulighed for at deltage i dette speciale. Allan Aarslev har deltaget i omkring 185 nævnsmøder i Ungdomskriminalitetsnævnet, siden det blev implementeret i forbindelse med Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet i 2019.

Susse K. Fraaby er uddannet jurist, og har arbejdet ved både Kammeradvokaten og været selvstændig advokat. Senest er hun ansat i Advokatfirmaet Strauss & Garlik, hvor hun beskæftiger sig med straffesager, med at bistå familier i forbindelse med sager om administrative tvangsforanstaltninger i forhold til børn og med sager om forældremyndighed, bopæl, og samvær. Susse K. Fraaby deltager som

tidligere beskrevet i dokumentaren “Kriminelt: Da Celine kom for en dommer”, og det er fra denne dokumentar, at vi fik kendskab til hende, og efterfølgende tog kontakt til hende i forhold til et interview. Susse K. Fraaby anslår, at hun har deltaget i omkring 50 nævnsmøder i Ungdomskriminalitetsnævnet siden det blev implementeret i forbindelse med Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet i 2019.

Kim Kristiansen er uddannet pædagog, og er ansat som konstitueret daglig leder af den delvis lukkede døgninstitution MultifunC i region Midtjylland. I dokumentaren “Kriminelt: Da Celine kom for en dommer” deltager som tidligere beskrevet den daværende områdechef for MultifunC, og det er på baggrund heraf, at vi fandt det relevant at kontakte netop denne institution. MultifunC er en delvis lukket døgninstitution med plads til i alt 10 unge. Institutionen blev etableret efter norsk forbillede i 2012 i et samarbejde mellem region Midtjylland, Herning - og Aarhus Kommune. Kim Kristiansen har ikke deltaget i nogle nævnsmøder i Ungdomskriminalitetsnævnet, siden det blev implementeret i forbindelse med Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet i 2019.

Ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen er uddannet socialrådgiver, og er i skrivende stund ansat som ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen. Ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen fører tilsyn med, at børnene og de unge efterlever de straksreaktioner og forbedringsforløb, som Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om. Ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen fører derudover tilsyn med, at de foranstaltninger som Ungdomskriminalitetsnævnet har fastsat, bliver iværksat af kommunen. Vi havde som tidligere beskrevet på forhånd kendskab til ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen, og det er også på denne baggrund, at vi tog kontakt i forhold til, om hun havde mulighed for at deltage i vores undersøgelse. Ungetilsynsførende i ungekriminalforsorgen anslår, at hun har deltaget i omkring 30 nævnsmøder i Ungdomskriminalitetsnævnet, siden det blev implementeret i forbindelse med Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet i 2019.

10.2. Delanalyse I: Inden nævnsmødet

10.2.1. Den hårde kerne

Som tidligere beskrevet indgik den daværende regering den 29. juni 2018 en aftale om en reform i forbindelse med indsatsen mod ungdomskriminalitet. Reformen rummede fem forskellige fokusområder herunder 1) Fødekæden til den hårde kerne skal stoppes 2) Børn og unge i risikozonen og deres forældre skal opleve en tidlig konsekvens af kriminel adfærd 3) Ensrettet indsats for anbragte kriminalitetstruede unge 4) En effektiv forebyggende indsats for alle børn og unge og 5) Effektiv implementering og opfølgning. Som led i implementeringen af reformen blev Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet vedtaget den 18. december 2018, og trådte efterfølgende i kraft den 1. januar 2019. Baggrunden for implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og dermed også Ungdomskriminalitetsnævnet kan forklares med henvisning til Bjørgo og den anden mekanisme 2) Reducering af rekruttering til kriminelle miljøer og aktiviteter ved eliminering eller reducere af sociale og individuelle årsager og processer, der fører til kriminalitet. Denne mekanisme handler som tidligere nævnt i afsnit 9. *Teori* om at forhindre, at mennesker bliver involveret i kriminalitet, eftersom det i nogle tilfælde kan resultere i, at de bliver ved med at være involveret. Reducering af rekruttering til kriminelle miljøer og aktiviteter synes netop at være en af hensigterne bag implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet. Dette kommer blandt andet til udtryk ved, at det første af de fem fokusområder i reformen handler om, at fødekæden til den hårde kerne skal stoppes, hvilket da også var et af de helt store slagnumre, da den daværende justitsminister Søren Pape Poulsen præsenterede reformen i oktober 2017:

Når en ung begår alvorlig kriminalitet, er det ofte kulminationen på en kriminel udvikling, der er startet meget tidligt. Her er det afgørende, at vi får fat i de unge og griber dem, før de havner derude, hvor kriminalitet er blevet deres livsstil. Vi skal lukke for hannerne til de kriminelle miljøer tidligt og håndfast. Derfor har vi også en reform af indsatsen mod ungdomskriminalitet på vej, som netop skal målrettes dem, der er i risiko for at havne det helt forkerte sted (justitsministeriet.dk, 2017a).

I forlængelse af ovenstående citat af Pape er det dermed tydeligt, at Ungdomskriminalitetsnævnet er målrettet de børn og unge, der er i risiko for at havne derude, hvor kriminalitet er blevet deres livsstil. Dette bliver vi ligeledes bekræftet i af vores informant Aarslev, der i forbindelse med afholdelsen af vores interview udtaler følgende:

Men du skal også være opmærksom på, at det er jo ikke ... lavet fordi, at ungdomskriminaliteten er faldende, det er lavet fordi, at også i det skriv, som man lavede fra Justitsministeriets side, det er den hårde kerne, der er anderledes, der falder kriminaliteten faktisk ikke, tværtimod er den lidt stigende, men generelt er ungdomskriminaliteten faldende (Bilag 2: 23).

Det er som tidligere nævnt et faktum, at ungdomskriminaliteten i Danmark har været faldende i løbet af de senere år, men det er samtidig et faktum, at 1 % af en ungdomsårgang, begår intet mindre end 44 % af årgangens kriminalitet. Der er dermed tale om en gruppe af børn og unge, der står for en uforholdsmæssig stor del af årgangens kriminalitet, og det er særligt denne gruppe af børn og unge, som Ungdomskriminalitetsnævnet henvender sig til (justitsministeriet.dk, 2017a). I forlængelse heraf peger adskillige sagsbehandlere fra Aarhus Kommune imidlertid på, at der er behov for en tilpasning af målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet, eftersom de har erfaringer med, at der bliver henvist sager af bagatelagtig karakter, der formentlig kunne være blevet løst af de sociale myndigheder. Dette er ifølge sagsbehandlerne fra Aarhus Kommune blandt andet tilfældet, da politiet i forbindelse med deres screening af børnene og de unge ikke har mulighed for at udføre et fagligt skøn, når der er tale om personfarlig kriminalitet i form af eksempelvis vold og trusler på samme måde, som når der er tale om anden alvorlig kriminalitet (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019). I forbindelse med anden alvorlig kriminalitet har politiet jævnfør Ungdomskriminalitetslovens § 2 netop mulighed for at vurdere, hvorvidt barnets eller den unges samlede beskyttelses - og risikofaktorer betyder, at der er grund til bekymring i forhold til, at barnet eller den unge vil begå yderligere kriminalitet. Vores informant Aarslev beskriver i nedenstående citat fra vores interview, hvordan screeningen af børnene og de unge helt konkret foregår:

Når der bliver rejst en sigtelse mod en ung, som er under 18, så dukker de op i vores screeningsværktøj, og så har vi to socialrådgivere, der sidder, og screener alle sagerne, for ligesom at kigge, er det her en sag, som skal i UKN ... og hvis det kommer derud, er der nogle forskellige kategorier, de kan komme i, igen med personfarlig kriminalitet, eller det kan være anden alvorlig kriminalitet ... og især i de sager, hvor det drejer sig om anden alvorlig kriminalitet, så har vi et samspil med den kommune, som den unge hører hjemme i, og der siger vi, er der nogle risikofaktorer i den unges baggrund, der

gør, at vi skal indstille den her sag til UKN, og for dem, der har lavet noget personfarligt, og det er typisk vold, de skal alle sammen indstilles til UKN (Bilag 2: 5).

I forlængelse af ovenstående nævner sagsbehandlerne fra Aarhus Kommune i øvrigt et eksempel på en pige, der blev henvist til Ungdomskriminalitetsnævnet, da hun havde fremsat trusler mod en jævnaldrende på de sociale medier. Pigen havde mange beskyttende faktorer i sit liv herunder blandt andet en god trivsel i skolen, et stærkt netværk, et fritidsjob og forskellige fritidsaktiviteter, og sagen blev i forvejen håndteret af både forældrene og skolen. Politiet, anklagemyndigheden og kommunen var alle enige om, at sagen ikke burde være i målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet, men eftersom der ikke findes en bagatelgrænse for vold og trusler, skulle sagen alligevel henvises til Ungdomskriminalitetsnævnet. Sagen blev imidlertid afvist i Ungdomskriminalitetsnævnet, da dommeren fandt, at pigen netop ikke var en del af målgruppen, og der blev af denne grund heller ikke iværksat nogle foranstaltninger (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019). I forbindelse hermed er det væsentligt at bemærke, at Justitsministeriets Forskningskontor har tilrettelagt et evalueringsprogram, der overordnet set består af seks devalueringer herunder 1) Screening og henvisning til nævnet 2) Ungefaglige undersøgelser og indstillinger 3) Nævnsmødet 4) Iværksættelse af foranstaltninger og tilsyn 5) Effektmåling vedrørende recidiv og 6) Opfølgning på reformens økonomiske konsekvenser (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 8f). I forbindelse med den første devaluering der drejer sig om screening og henvisning til nævnet, fremgår det ligeledes, at en af de interviewede screeningsmedarbejdere har et ønske om, at man under screeningen af børnene og de unge fremadrettet har mulighed for at udføre et fagligt skøn, når der er tale om personfarlig kriminalitet:

Jeg tror, vi ville kunne undgå at sende nogen ind i Ungdomskriminalitetsnævnet, hvor alt tyder på, at det er et enkeltstående tilfælde, og hvor det, at man er blevet afhørt af politiet eller har været i retten, har været læring nok (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021c: 67).

Med henvisning til ovenstående kan man dermed argumentere for, at det ville være gavnligt med et tilsvarende fagligt skøn, når der er tale om personfarlig kriminalitet, da man på denne måde formentlig ville mindske sandsynligheden for, at der henvises sager, der ikke er en del af målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet. Vores informant Aarslev er også af den holdning, at man burde skærpe målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet med henblik på, at det fremover bliver mere tydeligt,

hvem det er, der skal henvises til Ungdomskriminalitetsnævnet. For eksempel udtaler han i forbindelse med afholdelsen af vores interview, at nogle af de unge, der har begået vold, fordi de har været i et slagsmål, der måske er gået lidt over gevind, men som ellers har en god social ballast, og nogle gode personlige forhold, ikke nødvendigvis behøver at skulle i Ungdomskriminalitetsnævnet, fordi de for det meste godt ved, at de har dummet sig (Bilag 2: 23).

Det fremgår i øvrigt af den første devaluering, at en af de interviewede kommunale repræsentanter har kendskab til en type af børn og unge, som vurderes at være en del af fødekæden til den hårde kerne, men som faktisk ikke opfylder kriterierne for en henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet:

Vi har nogle sager om bandedrenge i vores team, som ikke er kommet i Ungdomskriminalitetsnævnet. Vi troede, at det ville være de banderelaterede unge, som ville komme i nævnet, men sådan er det faktisk ikke helt. Jeg tror bare, at den type unge er blevet så dygtige efterhånden, at de bliver ved med at kunne gå under radaren. Hvis de ikke er blevet taget i noget alvorligt, men kun småting, som afgøres med bødestraf eller noget andet, så kommer de ikke med, selvom de faktisk er en del af den hårde kerne af unge kriminelle (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021c: 68f).

I den første devaluering påpeger nogle af screeningsmedarbejderne samtidig, at denne type af sager i flere tilfælde har været vurderet ad flere omgange, men at de er blevet frasorteret på grund af manglende opfyldelse af kriminalitetskriteriet (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021c: 69). Kriminalitetskriteriet indebærer som tidligere beskrevet, at barnet eller den unge skal være mistænkt (gælder for børn og unge i alderen 10 år til 14 år) eller idømt en fængselsstraf (gælder for børn og unge i alderen 15 år til 17 år) for personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet. Ved anden alvorlig kriminalitet er der endvidere et krav om, at barnet eller den unge vurderes at være i risiko for at begå kriminalitet igen. Afslutningsvis er det imidlertid væsentligt at bemærke, at vores informant fra ungekriminalforsorgen har en opfattelse af, at man er blevet mere tydelig omkring, hvem der er en del af målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet, og hun udtaler blandt andet følgende i forbindelse med vores interview: “Altså, det jeg synes, som jeg har oplevet, på den tid jeg også har været her, det er, at de blevet skarpere på at tænke, hvem er vores målgruppe” (Bilag 5: 92).

10.2.2. På baggrund af mistanke

Som tidligere nævnt er det barnets eller den unges alder på gerningstidspunktet, der er afgørende for, hvorvidt det er politiet eller domstolene, der har kompetence til at henvise en sag til Ungdomskriminalitetsnævnet. I de sager, hvor børn og unge i alderen 10 år til 14 år er mistænkt for at have begået noget kriminelt, er det politiet, der vurderer, om kriterierne er opfyldt, og som foretager en henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet. Begrebet mistænkt henviser i denne forbindelse til børn og unge i alderen 10 år til 14 år, der er under den kriminelle lavalder, og det anvendes i den situation, hvor politiet på baggrund af en efterforskning anser det for tilstrækkeligt bevist, at den rette gerningsmand er fundet. I forhold til sager vedrørende børn og unge i alderen 15 år til 17 år er det derimod anklagemyndigheden, der tager stilling til, om der skal nedlægges en påstand om henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet under straffesagen. Vores informant Aarslev beskriver i følgende citat, hvordan det helt konkret foregår, når politiet skal vurdere, hvorvidt kriterierne for en henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet er opfyldt i de sager, hvor der er tale om børn og unge i alderen 10 år til 14 år:

Men vi skal jo have et mistankegrundlag ... så man kører en efterforskning, som er fuldstændig magen til den for de 15 til 17 årige, men der er det udelukkende os, og så et samspil med en anklager, hvor vi siger, vil den her sag have ført til tiltalerejsning, så bliver de indstillet til UKN, hvis det er, at det havde ført til det (Bilag 2: 6).

Børn og unge i alderen 10 år til 14 år henvises dermed til Ungdomskriminalitetsnævnet udelukkende på baggrund af en mistanke, hvilket en socialrådgiver fra fagbladet "Socialrådgiveren" netop udtrykker en bekymring omkring:

Jeg har været med til afhøringer, hvor børnene siger, at det ikke er dem, der har gjort det, eller har en anden opfattelse af episoden, som de er mistænkt for. Normalt er man jo uskyldig, indtil det modsatte er bevist, men det gælder ikke for de her børn, for politiets beviser bliver aldrig vurderet af en dommer (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 19).

Vores informant Fraaby genkender den bekymring, som socialrådgiveren fra fagbladet "Socialrådgiveren" giver udtryk for, men hun udtaler samtidig i forbindelse med vores interview, at der skal være tale om en bestyrket mistanke:

Når man læser forarbejderne ... så er vi jo oppe i mistanke i den helt bestyrkede mistanke, det vil sige, det er de situationer, hvor vi tænker, at skulle den her, have gjort det her, da den var blevet 15 år, og derfor stod foran en dommer, så er vi 99,999 på, at der ville komme noget, det er eksempelvis de situationer, hvor man har, du ved, hånden nede i kagedåsen eller, hvor de har sagt ja, det er rigtigt, det var mig, sådan så, at man er tæt på helt sikker på, at det er den (Bilag 3: 46).

I forlængelse af ovenstående kan man dermed argumentere for, at det i høj grad svækker retssikkerheden for børn og unge i alderen 10 år til 14 år, eftersom der ikke tages stilling til skyldsspørgsmålet i forbindelse med, at de får henvist en sag til Ungdomskriminalitetsnævnet. Desuden kan man stille spørgsmålstejn ved, hvorvidt Ungdomskriminalitetsnævnet overholder det princip, der kaldes for *in dubio pro reo*, og som henviser til det faktum, at man skal lade tvivlen komme den tiltalte til gode. Tvivl skal i denne forbindelse ikke forstås som enhver usikkerhed, men som en rimeligt begrundet tvivl, og hvis en sådan tvivl kan påvises, bør den tiltalte frifindes, uanset om retten subjektivt skulle føle sig overbevist om vedkommendes skyld (denstoredanske.lex.dk, 2021). Man kan i øvrigt stille spørgsmålstejn ved, hvordan det kan være tilstrækkeligt at henvise børn og unge i alderen 10 år til 14 år til Ungdomskriminalitetsnævnet på baggrund af en mistanke, når børn og unge i alderen 15 år til 17 år skal stilles for en domstol. Med henvisning til ovenstående citater af vores informanter Aarslev og Fraaby tyder det dog på, at der gøres en del med henblik på at sikre, at mistanken er tilstrækkeligt bevist. Adskillige sagsbehandlere fra Aarhus Kommune har imidlertid erfaringer med, at der i nogle tilfælde kan opstå tvivl omkring skyldsspørgsmålet efter, at børn og unge i alderen 10 år til 14 år er blevet henvist til Ungdomskriminalitetsnævnet, og de nævner blandt andet følgende eksempler på deres erfaringer:

Lokalt 5 drenge under mistanke for personfarlig kriminalitet. De 4 er 14 år og screenes ind, på baggrund af mistanke. Den 5. overføres til anklagemyndigheden med henblik på retsmøde. Anklagemyndigheden frafalder sagen om den 15-årige, på baggrund af manglende bevis. Anklagemyndigheden, politi og kommune ender med, i tæt dialog, at få de 4 på 14 år trukket ud af UKN to dage før deadline for fremsendelse af ungeundersøgelse og indstilling. Det er et tilfælde, at der var en på 15 år - ellers var de fire kørt igennem (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019).

Lokalt er der flere af de grønnere sager, hvor det er blevet et tema i drøftelserne på nævnsmødet, om den unge var involveret i det forhold, som de er screenet ind på baggrund af. En enkelte sag, hvor det var i en sådan grad, at UKN iværksatte hverken forbedringsforløb eller straksreaktion (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019).

Afslutningsvis kan det derfor udledes, at der i Aarhus Kommune har været tale om nogle forskellige sager, hvor børn og unge i alderen 10 år til 14 år netop er blevet henvist til Ungdomskriminalitetsnævnet på baggrund af en mistanke, hvorefter anklagemyndigheden faktisk har vurderet, at der i den tilsvarende sag for barnet eller den unge over 15 år ikke har været tilstrækkelige beviser. Af denne grund kan man argumentere for, at det fremover ville være hensigtsmæssigt, at der i sager om børn og unge i alderen 10 år til 14 år ligeledes tages stilling til skyldsspørgsmålet.

10.2.3. Reducering af sagsbehandlingstid

I bemærkningerne til lovforslaget er det beskrevet, at den daværende indsats mod ungdomskriminalitet manglede fælles retning og konsekvens, og at hverken det sociale system eller retssystemet evnede at gribe tidligt nok ind i forhold til at hjælpe børnene og de unge, inden de havnede på samfundets skyggeside. I forlængelse heraf udtaler en socialrådgiver i fagbladet "Socialrådgiveren", at man i kommunerne faktisk hele tiden har haft en forpligtelse til at sikre en tidlig indsats, men at han samtidig har hørt mange forældre sige, at de har prøvet at kontakte kommunen i lang tid for at få hjælp, men at de har løbet panden mod en mur. Derfor mener han også, at det er godt, at der med implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet er kommet fokus på at hjælpe børnene og de unge tidligere (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 19). Denne holdning deler også vores informant Kristiansen, der under afholdelsen af vores interview fortæller følgende:

Noget af det, der fungerer godt, det er jo ... at det er en foranstaltning, der gør, at kommunerne skal reagere ret hurtigt ... det er en klar forbedring, og det er også en klar fordel for de unge og familierne, at der bliver sat noget i værk en hel del hurtigere, og det er UKN med til (Bilag 4: 68f).

Størstedelen af de socialrådgivere som fagbladet "Socialrådgiveren" har talt med herunder medlemmer af Ungdomskriminalitetsnævnet og ungekriminalforsorgen, socialrådgivere i kommunerne og på

opholdssteder har da også et eksempel på et barn eller en ung, som har fået hurtigere hjælp, fordi de er blevet henvist til Ungdomskriminalitetsnævnet (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 16). Det tyder dermed på, at man med implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet har formået at reducere selve sagsbehandlingstiden, og det kan blandt andet skyldes det faktum, at kommunerne kun har tre uger til at udarbejde en ungefaglig undersøgelse jævnfør Ungdomskriminalitetslovens § 29, stk. 2, hvilket vores informant Aarslev ligeledes gør os opmærksomme på i forbindelse med vores interview:

Altså, når vores screenere har påpeget, her er en ung, som vi indstiller til UKN ... så har socialforvaltningen tre uger til at lave en ungefaglig undersøgelse, som skal foregå som lyn og torden, og i enden af den, skal der være en indstilling til UKN, hvad kommunen foreslår, der skal ske (Bilag 2: 12).

En ungefaglig undersøgelse kan på mange måder sammenlignes med en børnefaglig undersøgelse, men hvor kommunerne kun har tre uger til at udarbejde en ungefaglig undersøgelse, har de fire måneder til at udarbejde en børnefaglig undersøgelse jævnfør Servicelovens § 50, stk. 7. Ifølge vores informant Fraaby er forskellen på de to undersøgelser blot, at en ungefaglig undersøgelse skal indeholde en belysning af den kriminalitet, der er begået, eller den kriminalitetstrussel, som barnet eller den unge er på vej ind i (Bilag 3: 33). Det betyder også, at en ungefaglig undersøgelse skal indeholde oplysninger omkring barnets eller den unges udvikling og adfærd, familieforhold, skoleforhold, sundhedsforhold, fritidsforhold og venskaber samt andre relevante forhold. Det betyder ligeledes, at der skal indhentes oplysninger fra fagprofessionelle, der i forvejen har en viden i forhold til barnets eller den unges og familiens forhold. Det betyder desuden, at der skal finde en samtale sted med barnet eller den unge med henblik på at afdække oplysninger omkring barnets eller den unges synspunkter (Justitsministeriet, u.å.). I forlængelse heraf kan man stille spørgsmålstejn ved, hvordan kommunerne skal kunne nå at udarbejde en ungefaglig undersøgelse på kun tre uger, når omfanget er omtrent det samme som omfanget af en børnefaglig undersøgelse. I forbindelse med vores interview med vores informant Fraaby bliver vi da også gjort opmærksomme på, at en ungefaglig undersøgelse ikke altid afsluttes inden for sagsbehandlingstiden, og at kommunerne i disse tilfælde skal udarbejde en foreløbig vurdering, der skal indeholde en redegørelse i forhold til, hvilke oplysninger der mangler i undersøgelsen, og hvornår den endelige undersøgelse forventes afsluttet (Bilag 2: 39f).

I den anden devaluering der som tidligere beskrevet handler om ungefaglige undersøgelser og indstillinger, fremgår det da også, at flere af de interviewede kommunale repræsentanter har en opfattelse af, at den korte tidsfrist kan være vanskelig at efterleve i praksis, og at det har betydning for kvaliteten af den ungefaglige undersøgelse og dermed for indstillingen til Ungdomskriminalitetsnævnet (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021b: 6). I den anden devaluering fremgår det imidlertid også, at nogle af de interviewede kommunale repræsentanter betragter det som positivt, at behandlingen af barnets eller den unges sag skal foregå hurtigt. En af de interviewede kommunale repræsentanter i den anden devaluering har dog erfaringer med, at nævnsmøderne i nogle tilfælde ikke afholdes inden for tidsfristen, hvilket betyder, at kommunerne fremsender materialet til Ungdomskriminalitetsnævnet lang tid før afholdelsen af nævnsmødet, hvilket kommer til udtryk i følgende citat:

Når nu virkeligheden er, at der går for lang tid fra henvisningen til nævnsmødet, så har vi svært ved at forstå, at vi skal udarbejde tingene under et unødvendigt tidspres. Vi kommer til at aflevere noget, der måske ikke er så godt, som hvis vi havde haft længere tid. Vi har også adskillige gange oplevet, at fra vi sender materialet ind, til at nævnsmødet så finder sted - der kan komme nye oplysninger i den periode. Det kan vi så indlede nævnsmødet med at sige, men i princippet kunne det have været med i det forberedende materiale, som nævnsmedlemmerne kunne have haft på forhånd (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021b: 42).

Afslutningsvis er det da også væsentligt at bemærke, at der i den tredje devaluering omkring selve nævnsmødet fremgår, at der i 130 sager ud af i alt 1035 sager er sket en udsættelse af nævnsmødet, og at årsagen til udsættelse i mere end en tredjedel af sagerne var, at oplysningsgrundlaget ikke var tilstrækkeligt (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 32). I denne forbindelse kan man derfor have en bekymring for, hvorvidt kommunerne overholder officialprincippet jævnfør Retssikkerhedslovens § 10, der handler om, at forvaltningsmyndighederne har ansvaret for, at der er tilstrækkelige oplysninger til stede i en sag, inden der træffes en afgørelse (Andersen, 2016: 195).

10.2.4. "Scared Straight"

Desuden kan implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og den efterfølgende implementering af Ungdomskriminalitetsnævnet forklares med inddragelse af Bjørgo og den tredje mekanisme 3) Afskrækkelse af potentielle gerningsmænd fra at begå kriminalitet gennem trusler om

straf. I denne mekanisme anvendes strafsanktioner som tidligere beskrevet med det formål at afholde mennesker fra at begå kriminelle handlinger på grund af frygt for de resulterende reaktioner og konsekvenser. Afskrækkelse af potentielle gerningsmænd fra at begå kriminalitet gennem trusler om straf virker netop til at være en af hensigterne bag implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet. Dette kommer blandt andet til udtryk ved, at det andet af de fem fokusområder i reformen vedrører, at børn og unge i risikozonen og deres forældre skal opleve en tidlig konsekvens af kriminel adfærd. I dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer" udtaler den daværende statsminister Lars Løkke Rasmussen da også, at regeringen med implementeringen af den nye reform vil stille de helt unge kriminelle til ansvar for deres handlinger, og at myndighederne fremover skal have bedre fast i kraven på de unge, som er på vej ud på en kriminel løbebane (Bilag 6: 100ff). I forbindelse med præsentationen af reformen i oktober 2017 fastslog den daværende børne- og socialminister Mai Mercado ligeledes:

Vi skal have fat i de unge, før de ender i hård kriminalitet. Derfor er det ikke nok med en løftet pegefinger, når en ung begår kriminalitet. De skal mærke, at det har konsekvenser allerede første gang, de overtræder loven (justitsministeriet.dk, 2017b).

I forlængelse af ovenstående tyder det dermed på, at den daværende regering var af den overbevisning, at der var behov for at sætte tidligere og mere kontant ind over for kriminelle børn og unge. På denne måde kan man argumentere for, at der med henvisning til Bjørge er tale om specifik afskrækkelse, der som tidligere beskrevet er rettet mod dem, der selv har oplevet konsekvenserne af straf, og som derfor vælger at afstå fra kriminalitet. Dette kommer blandt andet til udtryk ved, at Mercado i forbindelse med ovenstående citat udtaler, at det ikke længere er tilstrækkeligt med en løftet pegefing, men at der fremover skal være en mere mærkbar konsekvens, når en ung begår kriminalitet. Man kan dog også argumentere for, at der kan være tale om generel afskrækkelse i tilfælde af, at nogle børn og unge vælger at undlade at udføre en kriminel handling, fordi de har kendskab til andre børn og unge, der har fået deres sag behandlet i Ungdomskriminalitetsnævnet. Adskillige studier har forsøgt at afgøre, om en skærpelse af straffens strengthed kan være med til at reducere kriminalitet, og langt størstedelen af disse studier tyder på, at strengere straffe ikke er mere effektive i forhold til at reducere kriminalitet sammenlignet med mildere straffe. Tværtimod tyder nogle studier på, at strengere straffe kan være med til at øge sandsynligheden for yderligere kriminalitet. Derudover har nogle få studier forsøgt at afgøre, hvorvidt personer der straffes af retssystemet, er mindre tilbøjelige til at

lade sig engagere sig i kriminalitet sammenlignet med personer, der ikke bliver straffet. Resultaterne af disse studier varierer, men de har en tendens til at antyde, at personer, der straffes af retssystemet, ikke har lavere frekvenser for at begå yderligere kriminalitet, derimod viser nogle studier, at personer, der straffes af retssystemet, har højere frekvenser for at begå yderligere kriminalitet (Cullen, Agnew & Wilcox, 2018: 354). Afslutningsvis udtaler Fraaby i forbindelse med afholdelsen af vores interview, at man med implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og dermed også Ungdomskriminalitetsnævnet indimellem læner sig op ad de amerikanske programmer “Scared Straight”:

Og der læner vi os indimellem lidt op ad de amerikanske programmer, og jeg sætter det i anførselstegn, der hedder “Scared Straight” ... og direkte oversat betyder det jo, at man skal skræmme dem ind på dydens smalle vej, og det gør man så ... (Bilag 3: 46ff).

Disse amerikanske programmer involverer blandt andet organiserede besøg i fængsler med henblik på at afskrække kriminalitetstruede børn og unge mod at begå kriminelle handlinger i fremtiden. Adskillige studier konkluderer dog, at sådanne programmer ikke blot mislykkes i forhold til, hvorvidt de virker afskrækkende på kriminalitetstruede børn og unge, men at de også fører til mere kriminel adfærd (Petrosino, Turpin-Petrosine, Hollis-Peel & Lavenberg, 2013: 1f). Den nuværende formand for Dansk Socialrådgiverforening Mads Bilstrup mener i øvrigt heller ikke, at Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet er løsningen på, hvordan man bør håndtere de børn og unge, der har begået noget kriminelt. For eksempel udtaler han i fagbladet “Socialrådgiveren”, at hvis børn og unge skal ændre livsbane, så er det afgørende, at de får mulighed for at opbygge relationer til troværdige voksne, og han udtaler samtidig, at pålagte sanktioner risikerer at spænde ben for netop dette arbejde i kommunerne (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 18).

10.2.5. Anbringelser af børn og unge

Derudover kan baggrunden for implementeringen Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet understøttes med inddragelse af Bjørge og den ottende mekanisme 8) Uskadeliggørelse af lovovertrædere ved at fratage dem mulighederne for at begå nye kriminelle handlinger, der handler om at fratage lovovertrædere kapaciteten til at begå kriminelle handlinger i fremtiden. Uskadeliggørelse af lovovertrædere ved at fratage dem mulighederne for at begå nye kriminelle handlinger synes netop at være en af tankerne bag implementeringen af Lov om

bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet. Dette kommer især til udtryk ved, at det tredje af de fem fokusområder i reformen handler om, at der skal være en ensrettet indsats for anbragte kriminalitetstruede unge. Et af de tiltag, man ofte tænker på i forhold til uskadeliggørelse, er som tidligere nævnt formentlig brugen af fængsling, men ifølge Bjørge findes der også en række andre tiltag, der kan aktivere den samme mekanisme. I forlængelse heraf kan man argumentere for, at anbringelser af børn og unge har til hensigt at forhindre børn og unge i at begå fremtidig kriminalitet på samme måde, som fængsling blandt andet har til hensigt at forhindre voksne i at begå fremtidig kriminalitet.

I forbindelse med vores interview med vores informant Fraaby bliver vi gjort opmærksomme på, at kriterierne for tvangsanbringelser af børn og unge efter Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet er de samme som kriterierne for tvangsanbringelser efter Lov om social service (Bilag 3: 33). Jævnfør Ungdomskriminalitetslovens § 14, stk. 2, skal der være en begrundet formodning for, at barnets eller den unges problemer ikke kan løses under barnets eller den unges fortsatte ophold i hjemmet, og en åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af 1) Utilstrækkelig omsorg for eller behandling af barnet eller den unge 2) Overgreb, som barnet eller den unge har været udsat for 3) Misbrugsproblemer, kriminel adfærd eller andre svære sociale vanskeligheder hos barnet eller den unge eller 4) Andre adfærds- eller tilpasningsproblemer hos barnet eller den unge. Der er dermed ikke noget, der tyder på, at det umiddelbart skulle være blevet nemmere at foretage anbringelser af børn og unge efter implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet. Alligevel oplever adskillige socialrådgivere, at der forekommer langt flere anbringelser af børn og unge efter implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet. Dette kommer blandt andet til udtryk i følgende citat af en socialrådgiver i fagbladet "Socialrådgiveren": "Jeg oplever, at anbringelser på lukkede og delvis lukkede institutioner oftere anvendes i Ungdomskriminalitetsnævnet, end de blev gjort før" (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 22). I denne forbindelse er det i øvrigt væsentligt at bemærke, at Ankestyrelsen har behandlet klager fra i alt 26 børn og unge, der er blevet tvangsanbragt i forbindelse med en afgørelse i Ungdomskriminalitetsnævnet, og i ni af disse sager har Ankestyrelsen efterfølgende omgjort afgørelsen, fordi der har været tale om afgørelser uden lovhjemmel⁷ (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 24). I forbindelse hermed kan man have en bekymring for, hvorvidt

⁷ Lovfæstet bemyndigelse til at foretage bestemte handlinger (ordnet.dk. u.å.a).

Ungdomskriminalitetsnævnet overholder legalitetsprincippet jævnfør Grundlovens § 3, der indebærer, at myndighedsbeslutninger, som griber ind i menneskers frihed og rettigheder, altid skal have hjemmel i lov (Andersen, 2016: 60f).

I forlængelse af ovenstående udtaler en socialrådgiver i fagbladet "Socialrådgiveren", at hun har erfaringer med, at børnene og de unge i nogle tilfælde går fra opholdsstederne, hvis Ungdomskriminalitetsnævnet har anbragt dem imod deres vilje, og af denne grund vil hun gå rigtig langt for at undgå tvang (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 22). Dette har vores informant Kristiansen ligeledes oplevet, og han udtaler blandt andet følgende i forbindelse med vores interview: "Der sker jo engang imellem det, at de rømmer, altså, går fra institutionen ... så vi står nogle gange i nogle trælse situationer, hvor vi ikke kan få de unge med tilbage til institutionen" (Bilag 4: 68f). Ifølge Bjørgo kan det som tidligere beskrevet virke indlysende, at uskadeliggørelse burde være en effektiv strategi til reduktion af kriminalitet, men som Bjørgo også giver udtryk for, er resultaterne ikke nær så udtalte og utvetydige. I denne forbindelse kan man argumentere for, at anbringelser af børn og unge formentlig ikke virker særligt forebyggende i forhold til at begå fremtidige kriminelle handlinger, hvis børnene og de unge forlader de institutioner, hvor de er anbragt. Man kan dog argumentere for, at implementeringen af ungekriminalforsorgen kan virke forebyggende på børn og unge i forhold til at begå nye kriminelle handlinger, da ungekriminalforsorgen som tidligere nævnt skal føre tilsyn med, at børnene og de unge efterlever de indsatser, der træffes afgørelse om i Ungdomskriminalitetsnævnet. Det betyder, at hvis barnet eller den unge ikke efterlever afgørelsen fra Ungdomskriminalitetsnævnet, så vil det medføre en reaktion fra ungekriminalforsorgen herunder eksempelvis, at barnet eller den unge får deres sag genindbragt for Ungdomskriminalitetsnævnet.

Afslutningsvis er det væsentligt at bemærke, at afgørelser, der drejer sig om anbringelser, faktisk er den eneste type af afgørelser, som børnene og de unge har mulighed for at klage over, når de får deres sag behandlet i Ungdomskriminalitetsnævnet jævnfør Ungdomskriminalitetslovens § 55. Børnene og de unge kan dermed ikke klage, hvis Ungdomskriminalitetsnævnet eksempelvis træffer afgørelse om, at de skal tildeles en kontaktperson som led i et forbedringsforløb. Med implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet er der dermed sket en indskrænkning af børn og unges ret til at klage over afgørelser sammenlignet med mulighederne for at klage i Lov om social service (boerneraadet.dk, 2018). Dette kan ligeledes være en af forklaringerne på, hvorfor mange børn og unge i højere grad oplever det som en straf og ikke som

forebyggelse, når de får deres sag behandlet i Ungdomskriminalitetsnævnet, hvilket vores informant fra ungekriminalforsorgen netop giver udtryk for under vores interview: “Jeg plejer faktisk nogle gange og så spørge ... jamen, oplever du det her som en straf, og der er der mange, der siger ja” (Bilag 5: 86).

10.2.6. Børn og unge med nedsat psykisk funktionsevne

Som tidligere beskrevet peger sagsbehandlere fra Aarhus Kommune på, at der er behov for en tilpasning af målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet, eftersom de har erfaringer med, at der bliver henvist sager af bagatelagtig karakter, der kunne være blevet løst af de sociale myndigheder. I denne forbindelse peger de samtidig på, at der er behov for en tilpasning af målgruppen i forhold til børn og unge med nedsat psykisk funktionsevne, da nogle af disse børn og unge ikke burde henvises til Ungdomskriminalitetsnævnet (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019). I forlængelse heraf nævner de i øvrigt flere eksempler på børn og unge, der tidligere er blevet henvist til Ungdomskriminalitetsnævnet, men som de vurderer, ikke bør indgå i målgruppen fremover:

Barnet er indlagt på psykiatrisk sygehus og får via indre stemmer besked på at slå personalet. Barnet er på tidspunktet for UKN ude af psykosen og meget ked af sine handlinger (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019).

Barnet er i forvejen anbragt uden for hjemmet uden samtykke i fire år. Sagen har været i Ankestyrelsen forud for UKN. Den unge har 7 diagnoser. En del af det, han har brug for hjælp til er, at han ikke kan adfærdsregulere sig selv og har impuls vanskeligheder. Som følge heraf har han truet personalet på den institution, han er anbragt på. Kriminaliteten er således forventelig og et udtryk for hans udviklingsvanskeligheder, som der allerede arbejdes med under anbringelsen (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019).

Derudover kommer de med nogle eksempler på børn og unge, der tidligere er blevet henvist til Ungdomskriminalitetsnævnet, men hvor de vurderer, at der skal ske en tilpasning af selve nævns møderne, hvis tilsvarende sager fremadrettet skal kunne indgå i Ungdomskriminalitetsnævnet:

En ung med indlæringsvanskeligheder, lav sprogforståelse og ADHD indgår i UKN. Mødet var tydeligt alt for langt til, at han kunne bevare koncentrationen og fokus. Den

unge mødes med spørgsmål, som ikke tager højde for den nedsatte funktionsevne (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019).

Barn med mental retardering som en del af hans handicap mødes med refleksive spørgsmål på nævnsmødet (sekretariatetmidtjylland.viborg.dk, 2019).

Som tidligere nævnt har Justitsministeriets Forskningskontor tilrettelagt et evalueringsprogram, der overordnet set består af seks delevalueringer herunder 1) Screening og henvisning til nævnet 2) Unggefaglige undersøgelser og indstillinger 3) Nævnsmødet 4) Iværksættelse af foranstaltninger og tilsyn 5) Effektmåling vedrørende recidiv og 6) Opfølgning på reformens økonomiske konsekvenser. I den første delevaluering der handler om screening og henvisning til nævnet, er der ligeledes en generel opfattelse af, at sager vedrørende børn og unge med nedsat funktionsevne ikke er formålstjenstlige at behandle i Ungdomskriminalitetsnævnet. Det skyldes blandt andet, at børnene og de unge ikke vurderes at være kognitivt i stand til at forstå sagsprocessen, hvorfor deltagelsen i nævnsmødet kan være en belastning for barnets eller den unges mentale helbred. Desuden skyldes det en opfattelse af, at børnene og de unge i forvejen modtager omfattende støtte efter Lov om social service, hvorfor en afgørelse i Ungdomskriminalitetsnævnet vurderes at kunne forstyrre den indsats, der er etableret i det sociale system (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021c: 5). I den tredje delevaluering vedrørende nævnsmødet fremgår det i øvrigt, at en del fagpersoner har indtrykket af, at færre børn og unge med psykisk nedsat funktionsevne har en forståelse af formålet med nævnsmødet, hvis man sammenligner med de resterende børn og unge. Flere nævnsmedlemmer tilkendegiver endvidere, at nævnsmødet i disse tilfælde kan være vanskelige at gennemføre i forhold til at etablere og efterfølgende opretholde en dialog med barnet eller den unge og sikre sig barnets eller den unges forståelse (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 4). Den nuværende formand for Dansk Socialrådgiverforening Mads Bilstrup er også af den overbevisning, at børn og unge med nedsat psykisk funktionsevne sjældent forstår de rammer, som de placeres i, når de bliver henvist til Ungdomskriminalitetsnævnet, og han udtaler blandt andet følgende i dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer":

Altså, nogle af børnene forstår slet ikke, hvorfor de er der, det er børn, der er indlagt på ungdomspsykiatrien, som er i en svær depression, børn der har Aspergers, børn der har ADHD, som ikke forstår baggrunden for, hvorfor de er sat foran nævnet (Bilag 6: 112).

Afslutningsvis kan man derfor stille spørgsmålstejn ved, hvorvidt Ungdomskriminalitetsnævnet formår at indfri Ungdomskriminalitetslovens § 1, hvor det netop fremgår, at der i behandlingen af sager skal tages passende hensyn til det enkelte barns eller unges eventuelle handicap med henblik på at sikre, at disse børn og unge ikke stilles ringere end andre børn og unge. I den tredje devaluering tyder det imidlertid på, at de fleste fagpersoner har en opfattelse af, at der bliver taget hensyn til børn og unge med nedsat psykisk funktionsevne under nævnsmøderne. For eksempel nævner nogle af disse fagpersoner, at der bliver taget hensyn i forbindelse med dialogen med barnet eller den unge, og i enkelte tilfælde kan afviklingen af nævnsmøderne også foregå med færre deltagere (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 4). I sager vedrørende børn og unge i alderen 10 år til 14 år skal Ungdomskriminalitetsnævnet som tidligere beskrevet have bistand fra en børnesagkyndig, og det gælder også i sager vedrørende børn og unge i alderen 15 år til 17 år, når der træffes en afgørelse af indgribende karakter. Man kan imidlertid argumentere for, at det ville være gavnligt med deltagelse af en børnesagkyndig i alle de sager, hvor der er tale om børn og unge med psykisk nedsat funktionsevne, hvilket vores informant Fraaby også nævner i forbindelse med vores interview (Bilag 3: 48f).

10.2.7. Delkonklusion af delanalyse I: Inden nævnsmødet

Med afsæt i afsnit 10.2. *Delanalyse I: Inden nævnsmødet* kan det først og fremmest konkluderes, at baggrunden for implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet kan forklares med henvisning til Bjørge og den anden mekanisme, den tredje mekanisme og den ottende mekanisme. Det kan samtidig konkluderes, at Ungdomskriminalitetsnævnet er målrettet den hårde kerne, forstået som de børn og unge, der er i risiko for at havne derude, hvor kriminalitet er blevet deres livsstil. Det kan også konkluderes, at der er behov for en tilpasning af målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet med henblik på, at det fremover bliver mere tydeligt, hvem det er, der skal henvises til Ungdomskriminalitetsnævnet. Desuden kan det konkluderes, at det i høj grad svækker retssikkerheden for børn og unge i alderen 10 år til 14 år, eftersom der ikke tages stilling til skyldsspørgsmålet i forbindelse med, at de får henvist deres sag til Ungdomskriminalitetsnævnet. Derudover kan det konkluderes, at den korte tidsfrist for udarbejdelsen af den ungefaglige undersøgelse jævnfør Ungdomskriminalitetslovens § 29, stk. 2, kan være vanskelig at efterleve i praksis, og at det har betydning for kvaliteten og dermed for indstillingen til Ungdomskriminalitetsnævnet. Afslutningsvis kan det konkluderes, at der er sket en indskrænkning af børn og unges ret til at klage over afgørelser sammenlignet med mulighederne for at klage i Lov om social service.

10.3. Delanalyse II: Under nævnsmødet

10.3.1. Nævnsmødet

Når der afholdes nævnsmøder i Ungdomskriminalitetsnævnet, består det som tidligere beskrevet af tre nævnsmedlemmer herunder en dommer, et kommunalt ansat medlem og et medlem, der er ansat i politiet. Derudover deltager den kommune, der er kommet med indstillingen til afgørelsen i Ungdomskriminalitetsnævnet, ungekriminalforsorgen samt eventuelle bisiddere, partsrepræsentanter og ressourcepersoner. I sager vedrørende børn og unge i alderen 10 år til 14 år skal Ungdomskriminalitetsnævnet have bistand fra en børnesagkyndig, og det gælder ligeledes i sager vedrørende børn og unge i alderen 15 år til 17 år, når der træffes en afgørelse af indgribende karakter. Det betyder også, at der deltager mange forskellige fagprofessionelle under afviklingen af et nævnsmøde, og man kan i denne forbindelse argumentere for, at det kan virke overvældende på nogle børn og unge. En socialrådgiver har i fagbladet "Socialrådgiveren" rekonstrueret et anonymiseret nævnsmøde, der tydeligt illustrerer, hvor mange fagprofessionelle der i nogle tilfælde deltager til nævnsmøderne:

Vi kommer ind i et mødelokale med et stort ovalt bord. På den ene side sidder nævnsformanden, de to nævnsmedlemmer fra politiet og kommunen, en børnesagkyndig konsulent og en sekretær. På den anden side sidder den unge og jeg. Så er der forældrene og deres advokat. Derudover er der to repræsentanter fra anbringelsesstedet, tre repræsentanter fra kommunen og en medarbejder fra Ungekriminalforsorgen. Altså, 15 personer, der alle sidder og kigger på den unge, mens formanden starter med at tale med den unge (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 14).

Vores informant Fraaby udtaler da også i forbindelse med afholdelsen af vores interview, at det kan være op ad bakke for rigtig mange børn og unge, når der sidder så mange voksne til nævnsmøderne, fordi man samtidig skal tale om noget af det, der er virkelig svært for børnene og de unge (Bilag 3: 42). I denne forbindelse kan man samtidig stille spørgsmålstejn ved, hvorvidt børnene og de unge faktisk forstår, hvad der foregår, når de skal have behandlet deres sag i Ungdomskriminalitetsnævnet. I dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer" siger Celine eksempelvis: "På det tidspunkt var jeg jo stadig ikke helt klar over, hvad der skulle ske, så jeg svarede jo egentlig bare, men mere bare på den der irriterende og sure måde, jeg ville egentlig ikke være der" (Bilag 6: 108). I forlængelse heraf fortæller Annika, der er mor til Celine, at hun også havde en oplevelse af, at Celine var meget afvisende under selve nævnsmødet, og at Celine ikke ønskede at svare på noget (Bilag 6:

108). Vores informant Fraaby genkender det, som Celine beskriver i ovenstående citat, og hun nævner ligeledes i forbindelse med vores interview, at børnene og de unge sjældent forstår, hvad der foregår, og hun forsøger derfor at forberede dem grundigt inden nævnsmøderne:

Jeg er jo på ingen måde uddannet pædagog, men jeg tegner og fortæller, jeg tager et stykke papir, og så tegner jeg, her sidder du, her sidder jeg ... lige over for os, der sidder der en dommer ... så sidder der en der, og så sidder der en der, så der tegner jeg så, og fortæller hele vejen igennem, hvem gør så hvad og hvornår, hvorfor er den der, hvorfor er jeg der ... (Bilag 3: 44f).

Som tidligere nævnt har Justitsministeriets Forskningskontor tilrettelagt et evalueringsprogram, der overordnet set består af seks devalueringer herunder 1) Screening og henvisning til nævnet 2) Ungefaglige undersøgelser og indstillinger 3) Nævnsmødet 4) Iværksættelse af foranstaltninger og tilsyn 5) Effektmåling vedrørende recidiv og 6) Opfølgning på reformens økonomiske konsekvenser. I den tredje devaluering der handler om nævnsmødet fremgår det ligeledes, at nogle af de interviewede ungetilsynsførende og enkelte nævnsmedlemmer har en oplevelse af, at børnene og de unge ikke er tilstrækkeligt forberedte inden nævnsmøderne (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 3). Det fremgår i øvrigt af devalueringen, at mange af de interviewede børn og unge heller ikke er af den opfattelse, at de er tilstrækkeligt forberedte inden nævnsmøderne, og at de faktisk ikke forstod, hvad der foregik, hvilket kommer til udtryk i nedenstående citater fra devalueringen:

Man fik bare at vide, man skulle komme til et møde. Man fik ikke at vide, hvad det møde gik ud på. Og man fik ikke at vide, hvad det er, man skal tænke over, og eventuelle spørgsmål, man kan blive stillet på det møde. Så der er ikke nogen af os, der har haft mulighed for at tænke (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 31).

Jeg tror kun, jeg forstod alt det basale. Men hvis jeg ikke var fokuseret, så havde jeg ikke forstået noget af det (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 51).

Jeg kunne godt svare på de spørgsmål, der blev stillet, men jeg forstod ikke, hvorfor jeg skulle svare på de ting. Jeg fik ikke forklaret hvorfor (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 51).

I forbindelse med vores interview med Aarslev nævner han, at det især er børn og unge i alderen 10 år til og med 11 år, der ikke forstår, hvad der foregår under nævnsmøderne, og han udtaler samtidig, at han synes, de er for små til at være i Ungdomskriminalitetsnævnet (Bilag 2: 13f). I forlængelse heraf er det væsentligt at bemærke, at Det Kriminalpræventive Råd har udarbejdet nogle forskellige anbefalinger i forhold til, hvordan det fremadrettede arbejde med Ungdomskriminalitetsnævnet eventuelt kan forbedres. En af disse anbefalinger handler netop om, at man bør undtage børn og unge i alderen 10 år til og med 11 år, da der for denne gruppe er behov for en indsats i det sociale system (dkr.dk, 2022a).

Ifølge Becker er sociale afvigelser som tidligere nævnt i afsnit 9. *Teori* samfundsskabte, forstået på den måde, at samfundet skaber sociale afvigelser ved at opstille de regler, som afvigeren forbryder sig imod, og ved efterfølgende at påføre afvigeren sanktioner. I fagbladet "Socialrådgiveren" stiller en socialrådgiver da også spørgsmålstejn ved, hvad det betyder for børnene og de unge at blive slæbt igennem noget, der minder tilnærmelsesvis meget om en domstolsbehandling (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 16). I denne forbindelse nævner hun samtidig, at det kan have lidt af en signalværdi, at nævnsmøderne afvikles i en retsbygning, og at det for nogle børn og unge formentlig vil puste til den selvopfattelse, at de er nogle store og indflydelsesrige kriminelle (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 16). I den tredje devaluering fremgår det ligeledes, at en af de interviewede unge har oplevet, at nævnsmødet blev afholdt i en retssal på grund af afstandskrav som følge af COVID-19, og han beskriver oplevelsen på følgende måde: "Jeg vidste ikke, at mødet blev holdt der, fordi der er Corona, og vi skal holde afstand. Jeg kommer bare ind og ser en kæmpe sal og tænker, hold da op, det ligner noget fra Prison Break" (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 35f). I dokumentaren "Kriminelt: Da Celine kom for en dommer" fortæller den nuværende formand for Dansk Socialrådgiverforening Mads Bilstrup i øvrigt, at han har en oplevelse af, at børnene og de unge går fra nævnsmøderne med en bekræftelse i, at de er på rette vej, fordi de er blevet endnu mere kriminelle, end de var, da de trådte ind ad døren (Bilag 6: 111). Med henvisning til Becker vil det netop kunne få betydningsfulde konsekvenser for ens selvopfattelse, hvis man bliver grebet eller afsløret i at forbryde sig imod en regel og efterfølgende stemplet som afviger. I forbindelse med den tredje devaluering fremgår det da også, at en af de interviewede unge oplevede, at det var værre at deltage i nævnsmødet end han havde forventet: "De nævnte rigtig mange ting i min fortid, Jeg troede, at de ville snakke meget om, hvad der skulle ske fremadrettet. Det er ikke fordi, der stod tre onde herskere og pegede fingre ad mig, men så alligevel, føltes det lidt sådan. De sendte mig ud med enormt mange, hvad hedder det,

overtanker, fordi jeg begyndte at tænke på mange af de sager, jeg har været igennem, og så begyndte jeg at føle mig forkert” (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 53). I fagbladet “Socialrådgiveren” advarer politikommissær Bjørn Poulsen ligeledes om, at man med af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet risikerer at stigmatisere børnene og de unge:

Der sker jo det forunderlige, at når man får at vide, at man er en værre en, så bliver man det også inde i sit eget hoved. Og det gør det jo ikke nemmere at hjælpe den unge videre på en ordentlig måde (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 16).

Afslutningsvis er det væsentligt at bemærke, at man i en undersøgelse foretaget af Aarhus School of Business and Social Sciences (Aarhus BSS) og Det Nationale Forsknings - og Analysecenter for Velfærd (VIVE) i samarbejde med Trygfondens Børneforskningscenter som tidligere nævnt har konkluderet, at tilbagefaldet til kriminalitet steg blandt de børn og unge, der blev mødt af det strafferetlige system i stedet for de sociale myndigheder, og at de klarede sig dårligere fagligt i skolen sammenlignet med tidligere. I forlængelse heraf kan man dermed argumentere for, at mødet med retsvæsenet i en tidlig alder kan have en negativ effekt på børnene og de unges videre forløb, og at det i nogle tilfælde kan fremkalde det, der kaldes for en selvopfyldende profeti, forstået på den måde, at barnet eller den unge formes efter det billede, andre har af ham eller hende.

10.3.2. Straksreaktioner

Hvis Ungdomskriminalitetsnævnet vurderer, at der skal iværksættes en indsats over for et barn eller en ung, kan der som tidligere beskrevet træffes afgørelse om en straksreaktion, et forbedringsforløb eller begge dele. I 2019 har Ungdomskriminalitetsnævnet truffet afgørelse om en straksreaktion i 16 sager, mens de har truffet afgørelse om et forbedringsforløb i 470 sager ud af i alt 607 afgjorte sager (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 15). I 2020 har Ungdomskriminalitetsnævnet truffet afgørelse om en straksreaktion i ni sager, mens de har truffet afgørelse om et forbedringsforløb i 559 sager ud af i alt 909 afgjorte sager (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2020: 6f). Ungdomskriminalitetsnævnet har dermed ikke truffet afgørelse om at iværksætte en straksreaktion i særligt mange afgjorte sager, hvilket vi også blev opmærksomme på under afholdelsen af vores interview af vores informant fra ungekriminalforsorgen: “Straksreaktioner oplever jeg ikke ret mange af” (Bilag 5: 88). I artiklen “Dialog og sociale tiltag virker bedre end straf på kriminelle børn og unge” af Berlingske fremgår det i øvrigt,

at straksreaktioner sjældent anvendes i Ungdomskriminalitetsnævnet, som i højere grad har fokus på sociale indsatser og forbedringsforløb (ungdomskriminalitetsnaevnet.dk, 2020). I forbindelse med artiklen “Dialog og sociale tiltag virker bedre end straf på kriminelle børn og unge” kommer juridisk chefkonsulent og nævnsmedlem i Ungdomskriminalitetsnævnet Thomas Lorentzen da også med en udtalelse omkring, at sociale indsatser og forbedringsforløb er den rigtige tilgang i forhold til kriminalitetstruede børn og unge:

Min oplevelse er, at det virker. Og det siger jeg ud fra, hvor mange sager jeg får igen. Årsagen kan i nogle tilfælde være, at de er blevet ældre og ikke hører under nævnet mere. Men hvis det, vi dikterer, ikke sker, bør vi se flere unge igen. Jeg har været med fra starten, og jeg synes ikke, det er mange sager, jeg ser igen (ungdomskriminalitetsnaevnet.dk, 2020).

Der kan være forskellige årsager til, at der ikke er truffet flere afgørelser om en straksreaktion herunder, at kommunerne ikke har foretaget en indstilling til Ungdomskriminalitetsnævnet om, at barnet eller den unge skal pålægges en straksreaktion. I den anden delevaluering der handler om ungefaglige undersøgelser og indstillinger fremgår det netop, at de fleste af de interviewede kommunale repræsentanter ikke har erfaring med at indstille til en straksreaktion. I interviewene peges overordnet set på tre barrierer i forhold til brugen af indstillinger til straksreaktioner 1) Tvivl om rammer og retningslinjer for brugen af straksreaktioner, herunder sammenhængen med arbejdsmiljølovgivning og forsikringsmæssige forhold 2) Vurderingen af, at der i praksis ofte ikke vil være tale om en hurtig reaktion og 3) Manglende kendskab til lovgivningen og manglende indsigt i, hvad straksreaktioner er (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021b: 4). I forlængelse heraf er det væsentligt at bemærke, at vores informant Aarslev heller ikke mener, at der er tilstrækkeligt grundlag for anvendelsen af straksreaktioner, og han udtaler blandt andet følgende i forbindelse med vores interview:

Altså, man kan jo ikke sende en 13 årig ud, og vaske en brandbil ... det er en overtrædelse af Arbejdsmiljøloven, der er ingen forsikring, der dækker, og hvem skal udføre det, og alt muligt andet ... der er nogen, der har glemt at tænke sig om dengang, de har tænkt straksreaktioner ind i det her. Samtidig, når man så går ind, og kigger på, hvad der skal til for, at vi kan sætte en straksreaktion i værk, så skal det være af væsentlig

betydning for den unges trivsel fremadrettet. Kan man sige, det er af væsentlig betydning for unges trivsel fremadrettet, at de skal vaske en brandbil? (Bilag 2: 16).

I den anden delevaluering fremgår det i øvrigt, at nogle af de interviewede kommunale repræsentanter er i tvivl om, hvorvidt de faktisk ved, hvad straksreaktioner er, og hvad det vil sige at indstille til en straksreaktion, og en af de interviewede kommunale repræsentanter udtaler blandt andet: “Jeg ved ikke nok om, hvad en straksreaktion er. Jeg var inde i loven og læse om det og forstod det stadig ikke helt. Så vil jeg hellere indstille til noget, som minder om det, jeg kender fra Serviceloven” (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021b: 28). Som tidligere beskrevet er formålet med en straksreaktion ifølge bemærkningerne til lovforslaget at forpligte barnet eller den unge til at gøre den skete skade god igen ud fra principperne om genoprettende retfærdighed. Det er helt centralt, at en straksreaktion har et opdragende og udviklingsmæssigt sigte herunder, at barnet eller den unge skal bringes til at forstå konsekvenserne af sine handlinger. Der er dermed ikke tale om, at barnet eller den unge pålægges en straksreaktion som en straf eller sanktion, men derimod som et supplement til den øvrige forebyggende indsats. Man kan imidlertid argumentere for, at nogle former for straksreaktioner herunder eksempelvis vask af brandbiler, der umiddelbart ikke er knyttet til den kriminalitet, som barnet eller den unge har begået, snarere vil få karakter af straf frem for forebyggelse. Afslutningsvis kan man dermed have en bekymring for, hvorvidt Ungdomskriminalitetsnævnet følger proportionalitetsprincippet jævnfør Retssikkerhedslovens § 2, der netop handler om, at der skal være proportionalitet mellem indgreb og formål (Andersen, 2016: 145).

10.3.3. Forbedringsforløb

I 2019 har Ungdomskriminalitetsnævnet som tidligere nævnt valgt at træffe afgørelse om en straksreaktion i 16 sager, og et forbedringsforløb i 470 sager ud af i alt 607 afgjorte sager, mens de i 2020 har truffet afgørelse om en straksreaktion i ni sager, og et forbedringsforløb i 559 sager ud af i alt 909 afgjorte sager. Ungdomskriminalitetsnævnet har dermed truffet afgørelse om langt flere forbedringsforløb sammenlignet med straksreaktioner i både 2019 eller 2020, hvilket vores informant Aarslev også giver udtryk for i forbindelse med vores interview: “Det hele er nærmest forbedringsforløb” (Bilag 2: 16). Foranstaltningerne, der kan fastsættes i et forbedringsforløb, svarer som tidligere beskrevet i vid udstrækning til foranstaltningerne i Servicelovens § 52, og man kan dermed argumentere for, at socialrådgiverne i kommunerne i princippet kunne have iværksat de foranstaltninger, som Ungdomskriminalitetsnævnet pålægger dem at iværksætte i forbindelse med et forbedringsforløb. Det er

da også oplevelsen hos en af de socialrådgivere, der er blevet interviewet i fagbladet “Socialrådgiveren”, og hun udtaler blandt andet følgende efter et nævnsmøde i Ungdomskriminalitetsnævnet: “De foranstaltninger, som nævnet nu har pålagt kommunen at iværksætte, kunne kommunen selv have iværksat efter Serviceloven. En hjælp, der længe har været efterspurgt” (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 16). Denne socialrådgiver er i øvrigt ikke den eneste, der har oplevet, at Ungdomskriminalitetsnævnet har pålagt kommunen at iværksætte nogle foranstaltninger, der burde have været iværksat langt tidligere. Faktisk har samtlige af de socialrådgivere, som fagbladet “Socialrådgiveren” har talt med, mindst et eksempel på et barn eller en ung, som har fået bedre eller hurtigere hjælp, fordi de har været i Ungdomskriminalitetsnævnet. Dette genkender også kommunernes repræsentant i koordinationsudvalget i Ungdomskriminalitetsnævnet, der i et interview i fagbladet “Socialrådgiveren” udtaler følgende:

Det er også, hvad jeg hører fra nogle af mine kollegaer, som er medlemmer af nævnet. Når de sidder til nævnsmøderne, kan de godt nogle gange tænke, at vi selv kunne have hjulpet barnet, inden det blev en sag for UKN (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 16).

Det kan som tidligere nævnt indgå i forbedringsforløbet, at barnet eller den unge skal være hjemme på nærmere angivne tidspunkter, at barnet eller den unge skal tage ophold i en ungdomsklub, på et uddannelsessted eller lignende, eller at der skal etableres et praktiktillbud hos en offentlig eller privat arbejdsgiver for barnet eller den unge. Der kan imidlertid også træffes afgørelse om, at barnet eller den unge skal have udpeget en fast kontaktperson med henblik på, at barnet eller den unge skal have en voksen uden for familien, som kan tale med barnet eller den unge om tanker og følelser i forhold til familie, skole, kammerater og ungdomsliv i det hele taget (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2020: 15). I forbindelse med dokumentaren “Kriminelt: Da Celine kom for en dommer” fortæller Celine, at det netop var relationen til en voksen, der hjalp hende, da hun var anbragt på den delvis lukkede døgninstitution MultifunC:

Altså, det jeg nok synes, der har hjulpet mig mest ... det er nok, det der med, at jeg kommer et sted hen, og jeg finder den her voksen, jeg kan snakke med om tingene, også om nogle irrelevante ting. Nogle ting, som faktisk ikke har noget med det at gøre, bare ligesom at få bygget tillid op med den her voksen ... og føle mig tryk ved ham, det er

ligesom en stor del, fordi han kan hjælpe mig, når jeg er sur, det er der ikke så mange andre voksne, der kan. Han er min yndlingspædagog, og han skal måske også være min kontaktperson (Bilag 6: 115).

I forlængelse af ovenstående er det imidlertid væsentligt at bemærke, at når børnene og de unge tildeles en kontaktperson jævnfør Ungdomskriminalitetslovens § 13, stk. 1, pkt. 7, så er der tale om et krav, hvilket adskiller sig fra Servicelovens § 52, stk. 3, pkt. 6, hvor der er tale om et tilbud, og det understreges også i nedenstående citat af en socialrådgiver i fagbladet "Socialrådgiveren":

Hvis Ungdomskriminalitetsnævnet pålægger den unge en kontaktperson, så er det en, han skal mødes med. Og der har jeg hørt fra en af kontaktpersonerne, at det kan gøre det svært at arbejde med relationen, hvis den unge oplever kontaktpersonen som en straf frem for en hjælp (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 19).

Man kan som tidligere nævnt argumentere for, at socialrådgiverne i kommunerne i princippet kunne have iværksat de foranstaltninger, som Ungdomskriminalitetsnævnet pålægger dem at iværksætte i forbindelse med et forbedringsforløb, og det fremgår da også, at Ungdomskriminalitetsnævnet i vidt omfang følger den indstilling, som de er kommet med (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2019: 33). Fordelen ved Ungdomskriminalitetsnævnet er imidlertid, at det i modsætning til kommunerne er økonomisk uafhængig, hvilket også kan udledes af følgende citater af en socialrådgiver i fagbladet "Socialrådgiveren":

Jeg har oplevet en pige, som i Ungdomskriminalitetsnævnet fik en mere indgribende - og dermed også dyrere - foranstaltning, end kommunen havde foreslået. Og ud fra min socialfaglige vurdering var det den rigtige foranstaltning i forhold til pigens historik og behandlingsbehov (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 19).

Jeg oplever socialrådgiverkollegaer i kommunerne, som er enige i de dyrere foranstaltninger ud fra en faglig vurdering, men har svært ved at få det igennem i kommunerne (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 19).

Afslutningsvis tyder det dermed på, at socialrådgiverne i kommunerne ud fra deres socialfaglige vurdering i mange tilfælde er enige i de foranstaltninger, som Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om, men at socialrådgiverne af økonomiske årsager ikke altid kan få lov at give børnene og de unge de tilbud, som de vurderer, de ville kunne profitere bedst af.

10.3.4. Delkonklusion af delanalyse II: Under nævnsmødet

Med udgangspunkt i afsnit 10.3. *Delanalyse II: Under nævnsmødet* kan det først og fremmest konkluderes, at der deltager mange forskellige fagprofessionelle under afviklingen af et nævnsmøde, og at det kan virke overvældende på nogle børn og unge. Det kan samtidig konkluderes, at børnene og de unge ikke er tilstrækkeligt forberedte inden nævnsmøderne, og at de faktisk ikke forstår, hvad der foregår under nævnsmøderne. Det kan også konkluderes, at man fremadrettet bør undtage børn og unge i alderen 10 år til og med 11 år, da der for denne gruppe er behov for en indsats i det sociale system. Desuden kan det konkluderes, at mødet med retsvæsenet i en tidlig alder kan have en negativ effekt på børnene og de unges videre forløb, og at det i nogle tilfælde kan fremkalde det, der kaldes for en selvopfyldende profeti, forstået på den måde, at barnet eller den unge formes efter det billede, andre har af ham eller hende. Derudover kan det konkluderes, at straksreaktioner sjældent anvendes i Ungdomskriminalitetsnævnet, men at der i højere grad er fokus på sociale indsatser og forbedringsforløb. Afslutningsvis kan det konkluderes, at socialrådgiverne i kommunerne ud fra deres socialfaglige vurdering i mange tilfælde er enige i de foranstaltninger, som Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om, men at socialrådgiverne af økonomiske årsager ikke altid kan få lov at give børnene og de unge de tilbud, som de vurderer, de ville kunne profitere bedst af.

10.4. Delanalyse III: Efter nævnsmødet

10.4.1. Når kriminel adfærd smitter

Det kan som tidligere nævnt indgå i forbedringsforløbet, at barnet eller den unge skal være hjemme på nærmere angivne tidspunkter, at barnet eller den unge skal tage ophold i en ungdomsklub, på et uddannelsessted eller lignende, eller at der skal etableres et praktiktilbud hos en offentlig eller privat arbejdsgiver for barnet eller den unge. Der kan imidlertid også træffes afgørelse om, at barnet eller den unge skal anbringes uden for hjemmet på et anbringelsessted, når det af hensyn til barnets eller den unges særlige behov for støtte må anses for at være af væsentlig betydning. Et af de steder, hvor børnene og de unge kan anbringes, er blandt andet på MultifunC i region Midtjylland, der er en delvis lukket døgninstitution med plads til i alt 10 børn og unge. I forbindelse med vores interview af vores

informant Kristiansen fortæller han, at der på daværende tidspunkt var anbragt i alt 10 børn og unge på MultifunC, hvoraf syv af disse børn og unge var anbragt som et led i et forbedringsforløb (Bilag 4: 67). En af de bekymringer, som især forældre kan have i forbindelse med en anbringelse på eksempelvis en delvis lukket døgninstitution er ifølge vores informant Fraaby, at barnet eller den unge kan mere, når anbringelsen ophører (Bilag 3: 57). Det tyder dog på, at det netop er noget, som man er bevidst om på MultifunC, og vores informant Kristiansen udtaler blandt andet følgende i forbindelse med vores interview:

Vi er jo et forskningsbaseret tilbud, så vi læner os meget op ad forskning, og fra forskning der ved vi, at de unge smitter hinanden, og det gør vi mennesker både på positiv og negativ basis, og her, der er det sådan, at man per definition, når man kommer her på MultifunC, er antisocial ... så derfor kan man sige, at vi prøver på at få dem ud i samfundet igen, hvor de kan møde prosociale unge mennesker og voksne mennesker og så videre, og derfor prøver vi at holde deres samvær hernede på MultifunC på så lidt som muligt, vi har aktiviteter, som er pædagogisk styret, men vi har aldrig unge, der er alene sammen (Bilag 4: 70).

Med henvisning til Sutherland og Cressey lærer mennesker som tidligere nævnt i afsnit 9. *Teori* at engagere sig i kriminel adfærd i et samspil med signifikante andre herunder eksempelvis venner og familie på samme måde, som de lærer at engagere sig i andre former for adfærd, og det giver derfor god mening, at man på MultifunC forsøger at reducere kontakten indbyrdes blandt børnene og de unge. I dokumentaren “Kriminelt: Da Celine kom for en dommer” giver Celine da også udtryk for, at hendes omgangskreds var en af grundene til, at hun lod sig involvere i kriminalitet: “Jeg fik jo ligesom de forkerte venner i Esbjerg, og vi lavede nogle forkerte ting” (Bilag 6: 101). I forlængelse heraf fortæller Celine endvidere, at hun gjorde det for at være sej, og for at være en del af gruppen: “Altså, det var jo ligesom en gruppe, hvor det var, enten er du med i gruppen, eller også er du ikke med i gruppen, og det var selvfølgelig sejt at være en del af gruppen” (Bilag 6: 104).

Den daværende områdechef for MultifunC Lars Emil Andersen bliver i dokumentaren “Kriminelt: Da Celine kom for en dommer” spurgt ind til hans erfaringer med Ungdomskriminalitetsnævnet, og han siger i den forbindelse, at det jo i princippet er de samme børn og unge, de får anbragt, som før implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet,

og han mener derfor heller ikke, at man skal forvente særligt store forandringer i forhold til effekten (Bilag 6: 113). I forlængelse heraf bliver han samtidig spurgt ind til, hvorvidt han har en oplevelse af, at anbringelsen på MultifunC har hjulpet Celine: “Det er min vurdering, men om den er holdbar og varig, det kan jeg ikke gisne om på nuværende tidspunkt” (Bilag 6: 115). I forbindelse med dokumentaren “Kriminelt: Da Celine kom for en dommer” fortæller Annika, der er mor til Celine, at hun i høj grad kan mærke, at anbringelsen på MultifunC har hjulpet Celine: “Jeg kan snakke med hende, hvor jeg ikke rigtig kunne før, så var hun bare i forsvar, det, at hun kan forstå, at man er bekymret for hende, og man egentlig kun vil hende det bedste, det lytter hun til” (Bilag 6: 106).

I forbindelse med afholdelsen af vores interview med Kristiansen bliver vi opmærksomme på, at man under anbringelsen af børnene og de unge anvender et særligt dokumentationssystem, der er bygget op omkring det validerede redskab “Youth Level of Service” (YLS-score), der kan hjælpe fagpersoner til at vurdere risikofaktorer hos kriminalitetstruede børn og unge med henblik på at tilrettelægge en målrettet indsats (Bilag 4: 64). Redskabet måler overordnet set på otte risikofaktorer herunder 1) Tidligere og nuværende overtrædelser af straffeloven, våbenloven eller lov om euforiserende stoffer 2) Familieforhold/opdragelse 3) Uddannelse/beskæftigelse 4) Relationer og omgangskreds 5) Misbrug af rusmidler 6) Fritid 7) Personlighed/adfærd og 8) Holdninger. Ved hjælp af redskabet “Youth Level of Service” måler man på, om barnets eller den unges risiko for kriminel adfærd er lav, moderat, høj eller meget høj (socialstyrelsen.dk, u.å.). Afslutningsvis er det væsentligt at bemærke, at der ved udskrivningen fra MultifunC er en tendens til, at barnets eller den unges risiko for kriminel adfærd er lavere end ved indskrivningen til MultifunC, hvilket vores informant Kristiansen også siger i forbindelse med vores interview: “Når der er nogen, der har gennemført et forløb her på MultifunC, så er YLS-scoren ofte lavere, end da de startede” (Bilag 4: 73).

10.4.2. Straf eller forebyggelse?

Formålet med Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet var som tidligere beskrevet at forebygge ungdomskriminalitet gennem et Ungdomskriminalitetsnævn, der skulle fastlægge målrettede og individuelle indsatser for børn og unge i alderen 10 år til 17 år, og en ungekriminalforsorg, der skulle føre tilsyn med, at indsatserne blev gennemført. Man kan imidlertid stille spørgsmålstegn ved, om børnene og de unge oplever Ungdomskriminalitetsnævnet som forebyggelse eller om de i nogle tilfælde oplever det som en straf. I forbindelse med vores interview af Fraaby udtaler hun, at spørgsmålet om, hvorvidt børnene og de unge oplever Ungdomskriminalitetsnævnet som en straf eller som

forebyggelse i høj grad handler om, hvilken foranstaltning Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om, at der skal iværksættes over for barnet eller den unge (Bilag 3: 57). I forlængelse heraf udtaler hun samtidig, at det især er i de tilfælde, hvor Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om anbringelser, at børnene og de unge kan have en oplevelse af, at der er tale om en straf og dermed ikke om forebyggelse (Bilag 3: 54). Det er samtidig væsentligt at bemærke, at anbringelser i nogle tilfælde bliver brugt som en trussel over for børnene og de unge, og i disse tilfælde kan man argumentere for, at det i høj grad må opleves som en straf og ikke som forebyggelse (Dansk Socialrådgiverforening, 2019: 25). Mange af de socialrådgivere, som fagbladet "Socialrådgiveren" har talt med, har da også oplevet, at Ungdomskriminalitetsnævnet har sagt til et barn eller en ung, at hvis han eller hun eksempelvis ikke fulgte vilkårene for sit forbedringsforløb, kunne han eller hun blive anbragt (Dansk Socialrådgiverforening, 2020: 25). Ungdomskriminalitetsnævnet har dog ikke lovhjemmel for denne trussel, da et barn eller en ung ikke nødvendigvis opfylder kriterierne for en anbringelse, blot fordi de ikke overholder vilkårene for deres forbedringsforløb. I denne forbindelse kan man derfor igen have en bekymring for, hvorvidt Ungdomskriminalitetsnævnet overholder legalitetsprincippet jævnfør Grundlovens § 3, der handler om, at myndighedsbeslutninger, som griber ind i menneskers frihed og rettigheder, altid skal have hjemmel i lov (Andersen, 2016: 60f).

Som tidligere nævnt er det barnets eller den unges alder på gerningstidspunktet, der er afgørende for, om det er politiet eller domstolene, der har kompetence til at henvise en sag til Ungdomskriminalitetsnævnet. I de sager, hvor børn og unge i alderen 10 år til 14 år er mistænkt for at have begået noget kriminelt, er det politiet, der vurderer, om kriterierne er opfyldt, og som foretager en henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet. I forhold til sager vedrørende børn og unge i alderen 15 år til 17 år er det anklagemyndigheden, der tager stilling til, om der skal nedlægges en påstand om henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet under straffesagen. Det er imidlertid domstolene, der i forbindelse med straffesagens behandling træffer den endelige beslutning om, hvorvidt der skal foretages en henvisning til Ungdomskriminalitetsnævnet eller ej. Det betyder også, at børn og unge i alderen 15 år til 17 år kan idømmes en dom i en almindelig straffesag med et vilkår om efterfølgende nævnsbehandling i Ungdomskriminalitetsnævnet. I forlængelse heraf kan man argumentere for, at børn og unge i alderen 15 år til 17 år på en måde straffes dobbelt for den samme lovovertrædelse, hvis de først idømmes en dom i en almindelig straffesag og efterfølgende tildes en afgørelse i Ungdomskriminalitetsnævnet. I denne forbindelse kan man dermed have en bekymring for, hvorvidt man med Lov om bekæmpelse

af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet følger protokol nr. 7, artikel 4 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention:

Under en og samme stats jurisdiktion skal ingen i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken han allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i overensstemmelse med denne stats lovgivning og strafferetspleje (retsinformation.dk, 2022).

Det er imidlertid væsentligt at bemærke, at der i forbindelse med nævnsbehandlingen i Ungdomskriminalitetsnævnet ikke nødvendigvis træffes afgørelse om, at der skal iværksættes en foranstaltning, hvilket vi blev opmærksomme på i forbindelse med vores interview af vores informant fra ungekriminalforsorgen:

Så et af vilkårene i dommen er, at man skal efterleve en eventuel afgørelse ved UKN, men fordi de så kommer i UKN, så er det jo ikke ensbetydende med, at der bliver fastsat noget, der er jo unge, som kommer derind, og man tænker, det er en engangsforsøelse, du har lært noget, du har fået en dom, det er nok i sig selv (Bilag 5: 91f).

Som tidligere beskrevet har Justitsministeriets Forskningskontor tilrettelagt et evalueringsprogram, der overordnet set består af seks devalueringer herunder 1) Screening og henvisning til nævnet 2) Ungefaglige undersøgelser og indstillinger 3) Nævnsmødet 4) Iværksættelse af foranstaltninger og tilsyn 5) Effektmåling vedrørende recidiv og 6) Opfølgning på reformens økonomiske konsekvenser. I den tredje devaluering der handler om nævnsmødet fremgår det da også, at der i 278 sager ud af i alt 1035 afgjorte sager er truffet afgørelse om ikke at iværksætte hverken en straksreaktion eller et forbedringsforløb (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 67). I forlængelse heraf kan man derfor argumentere for, at det ikke er det pønale hensyn, der vægtes i Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet, forstået på den måde, at man ikke iværksætter en foranstaltning, hvis ikke det vurderes at være til barnets eller den unges bedste. Afslutningsvis er det væsentligt at bemærke, at langt de fleste børn og unge og deres forældre da også betragter afgørelsen i Ungdomskriminalitetsnævnet som en hjælp, hvilket kommer til udtryk i følgende citat af en af de interviewede forældremyndighedsindehaver i devalueringen:

Jeg ved bare, at jeg føler, de hjælper min datter. Og så kan det godt være, at hun tager det som en straf. Det gør jeg måske og lidt selv. Men man skal være glad for, at man fik det tilbudt det her, og man ikke bare blev frikendt og smidt tilbage til den samme verden, man kom fra (Justitsministeriets Forskningskontor, 2021a: 79).

10.4.3. Genindbringelsessager

Det er som tidligere beskrevet barnets eller den unges opholdskommune, der iværksætter og gennemfører de indsatser, som Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om, og i samarbejde med kommunen fører ungekriminalforsorgen løbende tilsyn med, om barnet eller den unge efterlever afgørelsen. I de tilfælde, hvor barnet eller den unge ikke efterlever afgørelsen fra Ungdomskriminalitetsnævnet, vil det medføre en reaktion fra ungekriminalforsorgen herunder eksempelvis, at barnet eller den unge får deres sag genindbragt for Ungdomskriminalitetsnævnet. Et barn eller en ung kan imidlertid også få deres sag genindbragt for Ungdomskriminalitetsnævnet, hvis barnet eller den unge begår ny kriminalitet, eller hvis det af andre grunde vurderes, at der er behov for ændringer eller ophør af de foranstaltninger, der tidligere er blevet fastsat. I forbindelse med afholdelsen af vores interview af vores informant fra ungekriminalforsorgen fortæller hun, hvordan det foregår, når et barn eller en ung ikke efterlever en afgørelse fra Ungdomskriminalitetsnævnet:

Vi kontrollerer på, om de overholder de vilkår, der er i forbedringsforløbet, og såfremt de ikke gør det, så har vi jo, hvad man kan sige, de her forskellige steps for indskærpelse, og såfremt de ... fortsat ikke overholder dem, så skal vi jo indberette dem til UKN, og orientere dem om, det I har fastsat, det bliver ikke overholdt af den unge, og så kan de ryge i UKN igen på den baggrund, så kan de vælge at genoptage sagen, og kigge på, hvad skal der så til (Bilag 5: 94).

I 142 genindbringelsessager ud af de i alt 416 genindbringelsessager, som Ungdomskriminalitetsnævnet afgjorde i 2020, havde Ungdomskriminalitetsnævnet modtaget en henvisning, fordi barnet eller den unge have begået ny kriminalitet. Henvisningerne vedrørte i nogle sager kriminalitet, som var blevet begået under forbedringsforløbet, og i andre sager vedrørte henvisningerne kriminalitet, som var blevet begået inden forbedringsforløbet blev iværksat, men som Ungdomskriminalitetsnævnet ikke havde haft kendskab til (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2020: 33). I 126 genindbringelsessager ud af de i alt 416 genindbringelsessager, som Ungdomskriminalitetsnævnet afgjorde i 2020, havde

Ungdomskriminalitetsnævnet modtaget en henvisning, fordi barnet eller den unge unddrog sig tilsyn, eller ikke efterlevede afgørelsen (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2020: 34). Vores informant Aarslev har også erfaringer med, at børnene og de unge af den ene eller den anden grund får genindbragt deres sag for Ungdomskriminalitetsnævnet, og han udtaler blandt andet følgende i forbindelse med vores interview:

Jeg har jo også en del eksempler på unge, som sidder der både to, tre, eller fire gange ... Så enten, så er det fordi, der er ny kriminalitet eller også, så er det fordi, de er indberettet af ungekriminalforsorgen, de overholder ikke det forbedringsforløb, der er sat sammen til dem (Bilag 2: 7f).

Som tidligere beskrevet kan et barn eller en ung også få genindbragt deres sag for Ungdomskriminalitetsnævnet, hvis det af andre grunde vurderes, at der er behov for ændringer eller ophør af de foranstaltninger, der tidligere er blevet fastsat. For eksempel kan det være nødvendigt at følge op på, at de foranstaltninger, som Ungdomskriminalitetsnævnet har truffet afgørelse om, fortsat er egnede i forhold til barnets eller den unges behov for støtte. I forbindelse med vores interview af vores informant fra ungekriminalforsorgen giver hun ligeledes udtryk for, at ungekriminalforsorgen fører tilsyn med, om der er behov for ændringer eller ophør af de foranstaltninger, der tidligere er blevet fastsat Ungdomskriminalitetsnævnet:

Jamen, er det så fordi ... at noget af det, nævnet fastsatte dengang, ikke fungerer nu, der kan jo også ske meget på to år ... så det kan være forskellige ting, det kan også være, hvis man tænker, at der er en foranstaltning, som skal frafalde eller ændres, eller sådan nogle ting, så skal de også genbehandles i nævnet på ny (Bilag 5: 94).

I forlængelse af ovenstående er det væsentligt at bemærke, at de fleste børn og unge får genindbragt deres sag for Ungdomskriminalitetsnævnet med en anmodning om ophør af foranstaltninger tidligere end det tidspunkt, der oprindeligt var fastsat ved afgørelsen i Ungdomskriminalitetsnævnet. I disse tilfælde handler det hovedsageligt om, at barnet eller den unge er kommet i travsel, og ikke længere vurderes at være kriminalitetstruet eller, at barnet eller den unge fortsat har et behov for støtte, men hvor det vurderes, at det ikke er nødvendigt med en indsats efter Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet (Ungdomskriminalitetsnævnet, 2020: 42). Afslutningsvis tyder det dermed på, at Lov om

bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet i nogle tilfælde virker efter hensigten, men man kan ikke komme uden om, at mange af de sager, der bliver genindbragt for Ungdomskriminalitetsnævnet handler om recidiv, forstået på den måde, at barnet eller den unge har begået ny kriminalitet.

10.4.4. Delkonklusion af delanalyse III: Efter nævnsmødet

Med udgangspunkt i afsnit 10.4. *Delanalyse III: Efter nævnsmødet* kan det først og fremmest konkluderes, at mennesker lærer at engagere sig i kriminel adfærd i et samspil med signifikante andre på samme måde, som de lærer at engagere sig i andre former for adfærd. Det kan samtidig konkluderes, at det i princippet er de samme børn og unge, der bliver anbragt, som før implementeringen af Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet, og man skal derfor heller ikke forvente særligt store forandringer i forhold til effekten. Det kan også konkluderes, at det især er i de tilfælde, hvor Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om anbringelser, at børnene og de unge kan have en oplevelse af, at der er tale om en straf og dermed ikke om forebyggelse. Desuden kan det konkluderes, at børn og unge i alderen 15 år til 17 år på en måde straffes dobbelt for den samme lovovertrædelse, hvis de først idømmes en dom i en almindelig straffesag og efterfølgende tildeles en afgørelse i Ungdomskriminalitetsnævnet. Derudover kan det konkluderes, at de fleste børn og unge får genindbragt deres sag for Ungdomskriminalitetsnævnet med en anmodning om ophør af foranstaltninger tidligere end det tidspunkt, der oprindeligt var fastsat ved afgørelsen i Ungdomskriminalitetsnævnet. I disse tilfælde handler det hovedsageligt om, at barnet eller den unge er kommet i trivsel, og ikke længere vurderes at være kriminalitetstruet eller, at barnet eller den unge fortsat har et behov for støtte, men hvor det vurderes, at det ikke er nødvendigt med en indsats efter Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet Afslutningsvis kan det imidlertid også konkluderes, at nogle af de sager, der bliver genindbragt for Ungdomskriminalitetsnævnet handler om recidiv, forstået på den måde, at barnet eller den unge har begået ny kriminalitet.

11. Konklusion

Formålet med nærværende speciale var som tidligere beskrevet at belyse, hvilke erfaringer involverede parter havde i forhold til, om Ungdomskriminalitetsnævnet fungerer kriminalpræventivt. Formålet blev dannet på baggrund af nogle teoretiske forforståelser, der udsprang af vores virke som studerende på socialrådgiver - og kriminologiuddannelsen og nogle praktiske forforståelser i kraft af vores erfaringer fra arbejdsmarkedet. Med dette udgangspunkt var vi først og fremmest af den forforståelse, at det ikke var nødvendigt med et tiltag som Ungdomskriminalitetsnævnet, da ungdomskriminaliteten har været faldende de senere år. I forbindelse med udarbejdelsen af nærværende speciale er vi imidlertid blevet opmærksomme på, at Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og dermed også Ungdomskriminalitetsnævnet er målrettet den hårde kerne. Flere af vores informanter peger dog på, at der er behov for en tilpasning af målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet, eftersom de blandt andet har erfaringer med, at der bliver henvist sager af bagatelagtig karakter, der formentlig kunne være blevet løst af de sociale myndigheder. Dette er ifølge vores informanter tilfældet, da politiet i forbindelse med deres screening af børnene og de unge ikke har mulighed for at udføre et fagligt skøn, når der er tale om personfarlig kriminalitet i form af eksempelvis vold og trusler på samme måde, som når der er tale om anden alvorlig kriminalitet. Af denne grund kan vi konkludere, at det ville være gavnligt med et tilsvarende fagligt skøn, når der er tale om personfarlig kriminalitet, da man på denne måde formentlig mindsker sandsynligheden for, at der henvises sager, der ikke er en del af målgruppen for Ungdomskriminalitetsnævnet.

Derudover var vi af den forforståelse, at Ungdomskriminalitetsnævnet ikke virker efter hensigten, da vi havde en formodning om, at børnene og de unge snarere oplever Ungdomskriminalitetsnævnet som en straf frem for forebyggelse. I forbindelse med udarbejdelsen af nærværende speciale er vi blevet opmærksomme på, at svaret på dette spørgsmål i høj grad handler om, hvilken foranstaltning Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om, at der skal iværksættes over for barnet eller den unge. I forlængelse heraf peger flere af vores informanter på, at det især er i de tilfælde, hvor Ungdomskriminalitetsnævnet træffer afgørelse om anbringelser, at børnene og de unge kan have en oplevelse af, at der er tale om en straf og ikke om forebyggelse. I denne forbindelse peger flere af vores informanter på, at der i forbindelse med nævnsbehandlingen i Ungdomskriminalitetsnævnet ikke nødvendigvis træffes afgørelse om, at der skal iværksættes en foranstaltning. I den tredje devaluering der handler om nævnsmødet fremgår det da også, at der i 278 sager ud af i alt 1035 afgjorte sager er

truffet afgørelse om ikke at iværksætte hverken en straksreaktion eller et forbedringsforløb. I forlængelse heraf kan vi dermed konkludere, at det ikke er det pønale hensyn, der vægtes i Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og herunder også Ungdomskriminalitetsnævnet, forstået på den måde, at man ikke iværksætter en foranstaltning, hvis ikke det vurderes at være til barnets eller den unges bedste.

Endvidere var vi af den forforståelse, at mødet med det strafferetlige system kan have nogle utilsigtede virkninger i form af eksempelvis stempling af børnene og de unge. I forbindelse med udarbejdelsen af nærværende speciale er vi blevet opmærksomme på, at flere af vores informanter også stiller spørgsmålstejn ved, hvad det betyder for børnene og de unge at blive slæbt igennem noget, der minder om en domstolsbehandling. I forlængelse heraf peger flere af vores informanter på, at det kan have lidt af en signalværdi, at nævnsmøderne afvikles i en retsbygning, og at det for nogle børn og unge formentlig vil puste til den selvopfattelse, at de er nogle store og indflydelsesrige kriminelle. I denne forbindelse er vi i øvrigt blevet opmærksomme på, at en undersøgelse foretaget af Aarhus School of Business and Social Sciences og Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd i samarbejde med Trygfondens Børneforskningscenter har konkluderet, at tilbagefaldet til kriminalitet steg blandt de børn og unge, der blev mødt af det strafferetlige system i stedet for de sociale myndigheder, og at de klarede sig dårligere fagligt i skolen sammenlignet med tidligere. I forlængelse heraf kan vi dermed konkludere, at mødet med retsvæsenet i en tidlig alder kan have en negativ effekt på børnene og de unges videre forløb, og at det i nogle tilfælde kan fremkalde det, der kaldes for en selvopfyldende profeti, forstået på den måde, at barnet eller den unges formes efter det billede, andre har af ham eller hende.

Afslutningsvis kan vi konkludere, at Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet i nogle tilfælde virker efter hensigten, da mange børn og unge blandt andet får genindbragt deres sag for Ungdomskriminalitetsnævnet med en anmodning om ophør af foranstaltninger tidligere end det tidspunkt, der oprindeligt var fastsat ved afgørelsen i Ungdomskriminalitetsnævnet. I disse tilfælde handler det hovedsageligt om, at barnet eller den unge er kommet i travsel, og ikke længere vurderes at være kriminalitetstruet eller, at barnet eller den unge fortsat har et behov for støtte, men hvor det vurderes, at det ikke er nødvendigt med en indsats efter Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet. Det kan dog også konkluderes, at nogle af de sager, der bliver genindbragt for Ungdomskriminalitetsnævnet, handler om recidiv forstået på den måde, at barnet eller den unge har

begået ny kriminalitet, hvorfor Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet og Ungdomskriminalitetsnævnet ikke i alle tilfælde fungerer kriminalpræventivt. I forbindelse med udarbejdelsen af nærværende speciale viste det sig dermed, at nogle af vores forforståelser var bevaringsværdige, mens andre måtte gå til grunde, fordi de ikke kunne fastholdes i mødet med vores nye erfaringer.

12. Litteraturliste

- Andersen, J. (2016). *Social Forvaltningsret*. Jurist - og økonomiforbundets Forlag.
- avisend danmark.dk (2021). *Overblik: Umbrellasagen har sin begyndelse i 2015*. Lokaliseret d. 26. april 2022 på: <https://avisend danmark.dk/artikel/fakta-umbrella-sagen-har-sin-begyndelse-i-2015>
- Becker, H. (2020). *Outsidere: Studier i afvigelsessociologi*. (2. udg.). Hans Reitzels Forlag.
- Bjørge, T. (2016). *Preventing Crime*. (1. udg.). Springer.
- boerneraadet.dk (2018). *Indførelsen af et ungdomskriminalitetsnævn risikerer at få store kontraproduktive konsekvenser*. Lokaliseret d. 24. maj 2022 på: <https://www.boerneraadet.dk/hoeringssvar/hoeringssvar-2018/indfoerelsen-af-et-ungdomskriminalitetsnaevn-risikerer-at-faa-store-kontraproduktive-konsekvenser>
- bss.au.dk (2017). *Sænkning af kriminel lavalder uden afskrækkende effekt*. Lokaliseret d. 11. februar 2022 på: <https://bss.au.dk/aarhus-bss-nyheder/samfund-1/2018/saenkning-af-kriminel-lavalder-uden-afskraekkende-effekt>
- Cullen, F. T., Agnew, R. & Wilcox, P. (2018). *Criminological Theory: Past to Present*. (6. udg.). Oxford University Press.
- Dansk Socialrådgiverforening (2020). *Socialrådgiveren 01/20*. Lokaliseret d. 11. februar 2022 på: <https://socialraadgiverne.dk/publikation/socialraadgiveren-01-20/>
- denstoredanske.lex.dk (2021). *In dubio pro reo*. Lokaliseret d. 24. maj 2022 på: https://denstoredanske.lex.dk/in_dubio_pro_reo
- dkr.dk (2022a). *DKR's nye anbefalinger om UKN*. Lokaliseret d. 5. april 2022 på: <https://dkr.dk/medlemsnyhedsbrev/februar-2022/formandens-klumme>
- dkr.dk (u.å.a.). *Baggrundsviden og tal*. Lokaliseret d. 11. februar 2022 på: <https://dkr.dk/tidlig-forebyggelse/baggrundsviden-og-tal>
- dkr.dk (u.å.b.). *Færre kriminelle unge*. Lokaliseret d. 26. april 2022 på: https://dkr.dk/nyheder/2017/jan/ungdomsundersogelsen-2016?fbclid=IwAR1JtuT68phLM9wgTms-jNZkn2RhcvWQmS5o248EUF3A-1zB6IYm59Z_ieCw
- dkr.dk (u.å.c.). *Genoprettende retfærdighed*. Lokaliseret d. 23. maj 2022 på: <https://dkr.dk/ungdomskriminalitet/konfliktmaegling/genoprettende-retfaerdighed>

- Holgaard, J. E., Ryberg, T., Stenager, N., Stentoft, D. & Thomassen, A. O. (2016). *Problem-baseret læring og projektarbejde ved de videregående uddannelser*. (3. udg.). Samfundslitteratur.
- Ingemann, J. H., Kjeldsen, L., Nørup, I. & Rasmussen, S. (2018). *Kvalitative undersøgelser i praksis*. (1. udg.). Samfundslitteratur.
- justitsministeriet.dk (2017a). *Hård kerne af unge kriminelle er socialt belastede og debutterer tidligt*. Lokaliseret d. 19. april 2022 på: <https://www.justitsministeriet.dk/pressemeddelelse/haard-kerne-af-unge-kriminelle-er-socialt-belastede-og-debuterer-tidligt/>
- justitsministeriet.dk (2017b). *Nyt udspil skal bremse de unges vej ud i hård kriminalitet*. Lokaliseret d. 19. april 2022 på: <https://www.justitsministeriet.dk/pressemeddelelse/nyt-udspil-skal-bremse-de-unges-vej-ud-i-haard-kriminalitet/>
- Justitsministeriet (u.å.). *Ud af kriminalitet og tilbage i trivsel*. Lokaliseret d. 30. maj 2022 på: <https://ungdomskriminalitetsnaevnet.dk/wp-content/uploads/2019/02/ud-af-kriminalitet-og-tilbage-i-trivsel-haandbog-til-behandling-af-sager-omfattet-af-lov-om-bekaempelse-af-ungdomskriminalitet.pdf>
- Justitsministeriets Forskningskontor (2021a). *Nævnsmødet*. Lokaliseret d. 11. februar 2022 på: <https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2021/05/Naevnsmoedet-En-devaluering-af-Ungdomskriminalitetsnaevnet..pdf>
- Justitsministeriets Forskningskontor (2021b). *Ungefaglige undersøgelser og indstillinger*. Lokaliseret d. 30. maj 2022 på: <https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2021/12/Devaluering-om-ungefaglige-undersogelser-og-indstillinger.pdf>
- Justitsministeriets Forskningskontor (2021c). *Screening og henvisning*. Lokaliseret d. 30. maj 2022 på: <https://www.justitsministeriet.dk/wp-content/uploads/2021/12/Devaluering-om-screening-og-henvisning.pdf>
- Juul, S. & Pedersen, K. B. (2012). *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori*. (1. udg.). Hans Reitzels Forlag.
- kl.dk (2019). *Stort fald i kriminalitet blandt udsatte unge*. Lokaliseret d. 26. april 2022 på: https://www.kl.dk/nyheder/momentum/2019/nr-3/stort-fald-i-kriminalitet-blandt-udsatte-unge/?fbclid=IwAR2eni9E9S4caAsUKpHe-z6iErehgmETn0MsX_mfcL841_XanjFI-AZmr7g
- ordnet.dk (u.å.a.). *Lovhjemmel*. Lokaliseret d. 25. maj 2022 på: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=lovhjemmel>

- Petrosino, A., Turpin-Petrosine, C., Hollis-Peel, M. E. & Lavenberg, J. G. (2013). *“Scared Straight” and Other Juvenile Awareness Programs for Preventing Juvenile Delinquency*. Lokaliseret d. 30. maj 2022 på: https://vc.bridgew.edu/cgi/viewcontent.cgi?referer=&httpsredir=1&article=1032&context=crim_fac
- regeringen.dk (2018). *Ny aftale reformerer indsatsen mod ungdomskriminalitet*. Lokaliseret d. 11. februar 2022 på: <https://www.regeringen.dk/nyheder/2018/aftale-om-ungdomskriminalitet/>
- retsinformation.dk (2018). *Lov om bekæmpelse af ungdomskriminalitet*. Lokaliseret d. 4. marts 2022 på: <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2018/1705>
- retsinformation.dk (2019). *Bekendtgørelse af lov om social service*. Lokaliseret d. 3. maj 2022 på: <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2019/798>
- retsinformation.dk (2022). *Bekendtgørelse af Lov om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention*. Lokaliseret d. 23. maj 2022 på: <https://www.retsinformation.dk/eli/lta/2022/138>
- Riis, O. (2012). *Kvalitet i kvalitative studier*. I: Jacobsen, M. H. & Jensen, S. Q. Kvalitative udfordringer. (1. udg.). København: Hans Reitzels Forlag.
- sekretariatetmidtjylland.viborg.dk (2019). *Aarhus Kommunes faglige erfaringer fra arbejdet i og omkring Ungdomskriminalitetsnævnet i 2019*. Lokaliseret d. 30. maj 2022 på: https://sekretariatmidtjylland.viborg.dk/media/gx5a4had/dassos_udleveret-notat-aarhus-kommunes-erfaringer-med-ukn-i-2019.pdf
- socialstyrelsen.dk (u.å.). *Målrettet indsats og dokumentation*. Lokaliseret d. 2. juni 2022 på: https://socialstyrelsen.dk/filer/unge/kriminalitet/06186_sos_brochure_ud-af-ungdomskriminalitet_jr_2_02.pdf
- Thagaard, T. (2014). *Systematik og indlevelse. En indføring i kvalitativ metode*. Akademisk Forlag.
- ungdomskriminalitetsnaevnet.dk (2020). *Dialog og sociale tiltag virker bedre end straf på kriminelle børn og unge*. Lokaliseret d. 11. februar 2022 på: <https://www.ungdomskriminalitetsnaevnet.dk/wp-content/uploads/2020/12/berlingske-artikel-101220.pdf>
- ungdomskriminalitetsnaevnet.dk (u.å.). *Om os*. Lokaliseret d. 23. maj 2022 på: <https://ungdomskriminalitetsnaevnet.dk/om-os/index.html>
- Ungdomskriminalitetsnævnet (2019). *Årsberetning 2019*. Lokaliseret d. 11. februar 2022 på: <https://www.ungdomskriminalitetsnaevnet.dk/wp-content/uploads/2020/09/aarsberetning-2019.pdf>

- Ungdomskriminalitetsnævnet (2020). *Årsberetning 2020*. Lokaliseret d. 11. februar 2022 på: <https://ungdomskriminalitetsnaevnet.dk/wp-content/uploads/2021/06/aarsberetning-2020.pdf>